

Samuel Beckett

ČEKÁNÍ NA GODOTA

(En attendant Godot)

Přeložil Jiří Kolář

Translation © **Jiří Kolář 1993**
c/o DILIA Praha

O S O B Y

Estragon

Vladimír

Pozzo

Lucky

Chlapec

PRVNÍ DĚJSTVÍ

Venkovská cesta se stromem. Večer. Estragon sedí na zemi a snaží se zout si botu. Uchopí ji zlostně a s hekáním oběma rukama. Ustane vyčerpán, těžce oddychuje a začne znovu. Stejná hra. Vchází Vladimír.

Estragon *(znovu se vzdává)* Nedá se nic dělat.

Vladimír *(se blíží drobnými prkennými krůčky a s rozkročenýma nohama)* Už tomu začínám věřit. *(Znehybní)* Dlouho jsem odolával téhle myšlence, buď rozumný, Vladimíre, říkal jsem si, ještě jsi nezkusil všechno. A znovu jsem začal bojovat *(Soustředí se a rozjímá o svém boji. Estragonovi)* Vida, tys tady zase.

Estragon Myslíš?

Vladimír Jsem rád, že tě vidím. Myslil jsem, žeš odešel navždy.

Estragon Já taky.

Vladimír Jak oslavíme tohle setkání? *(Zamyslí se)* Vstaň, abych tě objal. *(Podává Estragonovi ruku)*

Estragon *(podrážděně)* Hned, hned.

(Ticho)

Vladimír *(dotčen, chladně)* Mohl bych vědět, kde pán přenocoval?

Estragon V příkopě.

Vladimír *(ohromen)* V příkopě? A kde?

Estragon *(nehybně)* Tam.

Vladimír Nebili tě?

Estragon Ano... Ne moc.

Vladimír Pořád ti samí?

Estragon Ti samí? Nevím.

(Ticho)

Vladimír Když na to myslím... už dlouho... ptám se sám sebe... co by s tebou bylo... beze mne... *(Rozhodně)* Teď už by z tebe byla jen hromádečka kostí, samozřejmě.

Estragon *(popíchnut)* A pak?

Vladimír *(sklíčeně)* Je to moc na jednoho. *(Po chvíli živě)* Na druhé straně, proč malomyslně, ovšem, to je to, co si opakuju. Na to bylo třeba myslit pradávno, kolem devatenáct set.

Estragon Dost. Pomoz mi stáhnout tohle svinstvo.

Vladimír Byli bychom se vrhli ruku v ruce mezi prvními z Eiffelky. A krásně se nesli. Teď je příliš pozdě. Nenechali by nás ani vystoupit.

(Estragon si zuřivě stahuje boty)

Co to děláš?

Estragon Zouvám se. Tos nikdy nedělal?

Vladimír Už dávno ti říkám, že to chce sundat je každý den. Udělal bys dobře, kdybys mě poslechl.

Estragon *(slabě)* Pomoz mi!

Vladimír Bolí tě něco?

Estragon Bolí! On se mě ptá, jestli mě něco bolí!

Vladimír *(rozhorleně)* Jsi to vždycky jen ty, kdo trpí. Já jsem nula. Chtěl bych tě vidět na mém místě. Poznal bys, jak to chutná.

Estragon Tebe něco bolelo?

Vladimír Bolelo! On se ptá, jestli mě něco bolelo!

Estragon *(zamíří ukazováčkem)* To není důvod, aby ses nezapnul.

Vladimír *(se nakloní)* Máš pravdu. *(Zapíná se)* Jenom ne nedbalost v maličkostech.

Estragon Co chceš, abych ti řekl, čekáš vždy na poslední okamžik.

Vladimír *(snivě)* Poslední okamžik... *(Rozvažuje)* Je to daleko, ale bude to dobré. Kdo to říkal?

Estragon Nechceš mi pomoci?

Vladimír Často si opakuju, že to přece jen přijde. Tu mám takový divný pocit. *(Sundá tvrdák, podívá se dovnitř, projede v něm rukou, vyklepe a znovu si jej nasadí)* Jak bych to řekl? Potěšen a zároveň... *(přemítá)* ... poděšen. *(S emfází)* PO-DĚ-SEN. *(Opět sundá klobouk a nahlédne dovnitř)* None! *(Zaklepe na vršek klobouku, jako by chtěl něco vyklepat, znovu pohlédne dovnitř a nasadí si ho)* Konečně...

(Estragonovi se s velkým úsilím podaří zout botu. Podívá se dovnitř, projede v ní rukou, otočí ji, zatřepe s ní, hledá zda něco vypadlo, nic nenajde a s mlhavým pohledem opět zajede rukou do boty)

Tak co?

Estragon Nic.

Vladimír Ukaž.

Estragon Není nic vidět.

Vladimír Zkus ji znovu.

Estragon *(po prohlídce nohy)* Nechám ji trochu odpočinout.

Vladimír To je celý on, svaluje na botu, co zavinila noha. *(Sundá si ještě jednou klobouk, nahlédne dovnitř, strčí tam ruku, zatřepe s ním, zaklepe na vršek, foukne dovnitř a znovu jej nasadí)* To znepokojuje.

(Ticho. Estragon oživuje nohu a hýbe prsty, aby mezi nimi lépe cirkuloval vzduch)

Jeden z lotrů byl spasen.

(Ticho)

To je slušné procento.

(Ticho)

Gogo...

Estragon Co?

Vladimír Co kdybychom se káli?

Estragon Z čeho?

Vladimír Totiž... *(Rozvažuje)* Není třeba brodit se v podrobnostech.

Estragon Rodit se?

(Vladimír vypukne v upřímný smích, který okamžitě potlačí, sáhne si na ohanbí a zkříví tvář)

Vladimír Člověk se už neodvažuje ani zasmát.

Estragon Mluvíš o odříkání?

Vladimír Jen pousmát. *(Oblíčeje se mu rozzáří do plného úsměvu, který ustrne, nějakou chvíli trvá a náhle zhasne)* To není totéž. Konečně...

(Ticho)

Gogo...

Estragon *(podrážděně)* Co je?

Vladimír Četl jsi bibli?

Estragon Bibli... *(Zamyslí se)* Snad jsem do ní nakouk.

Vladimír *(užasle)* Ve škole? No sbohem!

Estragon Nevím jestli s nebo bez.

Vladimír To si asi pleteš s Roquettou.

Estragon Možná. Pamatuji se na mapy Svaté země. Barevné. Ohromně hezké. S
bleděmodrým Mrtvým mořem. Měl jsem žízeň, jak jsem se na ně podíval. Sem si
zajedem strávit líbánky, říkal jsem. Zaplavat. Být šťastni.

Vladimír Tys měl být básníkem.

Estragon Tím jsem byl. (*Ukáže na své hadry*) Není to vidět?

(*Ticho*)

Vladimír Co jsem říkal?... Co dělá tvoje noha?

Estragon Otéká.

Vladimír Ano, už to mám, ten příběh s lotry. Vzpomínáš?

Estragon Ne.

Vladimír Aspoň uběhne čas.

(*Ticho*)

Dva zloději byli ukřižováni v tu samou dobu jako Spasitel. Práví...

Estragon Kdo?

Vladimír Spasitel. Dva zloději. Práví se, že jeden byl spasen a druhý (*hledá opak slova
spasen*) ...ztracen.

Estragon Od čeho spasen?

Vladimír Od pekla.

Estragon Já jdu pryč. (*Nehýbá se*)

Vladimír A zatím...

(*Ticho*)

Jak to přijde že... Nenudím tě, doufám.

Estragon Já neposlouchám.

Vladimír Jak to přijde, že jeden ze čtyř evangelistů popisuje skutky v této podobě? Přece
tam byli všichni čtyři - zkrátka, opodál. Jediný mluví o lotru, který byl spasen.

(*Ticho*)

Pohleď, Gogo, musím se čas od času po někom svést.

Estragon Slyším.

Vladimír Jeden ze čtyř. Z těch tří o tom dva nemluví vůbec a třetí vykládá, že mu vynadali oba.

Estragon Kdo?

Vladimír Cože?

Estragon Vůbec tomu nerozumím...

(Ticho)

Komu vynadali?

Vladimír Spasiteli.

Estragon Proč?

Vladimír Protože je nechtěl spasit.

Estragon Od pekla?

Vladimír Ale ne! Od smrti.

Estragon No a?

Vladimír No a prý byli zatraceni oba.

Estragon A pak?

Vladimír Ale jiný říká, že jeden z nich byl spasen.

Estragon A co je? Nesmluvili se, to je všechno.

Vladimír Byli tam všichni čtyři. Ale jen jeden mluví o lotru, který byl spasen. Proč mu věřit spíš než ostatním?

Estragon Kdo mu věří?

Vladimír Ale všichni. Znají všichni jen tuhle verzi.

Estragon Lidi jsou blbci.

(Namáhavě se zvedne, kulhá k levé kulise, zastaví se, zacloní rukou oči a zahledí se do dálky. Obrátí se, jde k pravé kulise a hledí do dálky. Vladimír ho sleduje, pak sebere botu, pohlédne dovnitř a honem ji pustí)

Vladimír Br! *(Odplivne si)*

(Estragon přejde do středu scény a zahledí se do pozadí)

Estragon Rozkošné místečko. *(Obrátí se, postoupí k rampě a zahledí se do publika)*
Roztomilá podívaná. *(Obrátí se k Vladimírovi)* Pojdme odtud.

Vladimír Nemůžem.

Estragon Proč?

Vladimír Čekáme na Godota.

Estragon Máš pravdu.

(Ticho)

A je to určitě tady?

Vladimír Co?

Estragon Kde máme čekat.

Vladimír Řekl před stromem.

(Dívají se na strom)

Vidíš tady jiné?

Estragon Co je to?

Vladimír Vrba, myslím.

Estragon Kde má listy?

Vladimír Asi uschla.

Estragon Má po smutku.

Vladimír Ledaže by nebyla její doba.

Estragon Není to spíš zákrsek?

Vladimír Keř.

Estragon Zákrsek.

Vladimír K... *(Vzpamatuje se)* Chceš mně namluvit, že jsme se mylili v místě?

Estragon Měl by tu být.

Vladimír Neřekl určitě, že přijde.

Estragon A když nepřijde?

Vladimír Přijdeme zítra my.

Estragon A potom pozítří.

Vladimír Snad.

Estragon A tak dál.

Vladimír Totiž...

Estragon Dokud nepřijde.

Vladimír Ty jsi nemilosrdný.

Estragon Byli jsme tady už včera.

Vladimír Ach ne, to jsi na omylu.

Estragon Co jsme dělali včera?

Vladimír Co jsme dělali včera?

Estragon Ano.

Vladimír Věřu... *(Rozezlen)* Umíš vyvolávat pochybnosti, všechna čest.

Estragon Co já vím, byli jsme tady.

Vladimír *(se rozhlédne kolem)* Připadá ti to tady povědomé?

Estragon To netvrdím.

Vladimír No tak?

Estragon To nevadí.

Vladimír Přece... ten strom... *(otočí se k publiku)* ...to rašeliniště.

Estragon Víš určitě, že to bylo dnes večer?

Vladimír Co?

Estragon Kdy máme čekat.

Vladimír Řekl v sobotu.

(Ticho)

Se mi zdá.

Estragon Po robotě.

Vladimír Mám to mít poznamenané. *(Prohledává kapsy přečpané neřády všeho druhu)*

Estragon Ale kterou sobotu? A je dnes sobota? Není vůbec neděle? Nebo pondělí? Či pátek?

Vladimír *(se vzrušeně rozhlíží kolem sebe, jako by datum bylo napsáno v krajině)* To není možné.

Estragon Nebo čtvrtek?

Vladimír Co dělat?

Estragon Jestli se namáhal pro nic za nic včera večer, to tě snad napadne, že dnes nepřijde.

Vladimír Vždyť tvrdíš, že jsme tady byli včera večer.

Estragon Mohu se mýlit.

(Ticho)

Buďme chvíli zticha, chceš?

Vladimír *(tiše)* Dobrá.

(Estragon si znovu sedne na zem, Vladimír chodí dlouhými kroky vzrušeně po scéně, chvílemi se zastaví a obhlíží obzor. Estragon usne. Vladimír se zastaví před Estragonem)

Gogo...

(Ticho)

Gogo...

(Ticho)

GOGO!

(Estragon se náhle probudí)

Estragon *(si s hrůzou uvědomí svou situaci)* Spal jsem. *(Vyčítavě)* Proč mě nikdy nenecháš spát?

Vladimír Cítil jsem se osamělý.

Estragon Měl jsem sen.

Vladimír Nevypravuj ho.

Estragon Zdálo se mi, že...

Vladimír NEVYPRAVUJ HO!

Estragon *(ukáže prstem k nebi)* To ti stačí?

(Ticho)

Nejsi dvakrát příjemný, Didi. S kým chceš, abych se dělil o své nejsoukromější můry, když ne s tebou?

Vladimír Ať zůstanou soukromé. Víš dobře, že to nesnáším.

Estragon *(chladně)* Jsou momenty, kdy se ptám, zda bychom neudělali líp, kdybychom se rozešli.

Vladimír Nešel bys daleko.

Estragon To by potom skutečně byla hrozná potíž.

(Ticho)

Že jo, Didi, že by to byla hrozná potíž?

(Ticho)

V případě, že by to byla krásná cesta.

(Ticho)

A laskaví pocestní.

(Ticho)

(Mazlivě) Že jo, Didi?

Vladimír Klid.

Estragon *(s rozkoší)* Klid... klid... *(Zasněně)* Angličan by řekl kám. To jsou lidé klidní.

(Ticho)

Znáš anekdotu o Angličanovi v bordelu?

Vladimír Ano.

Estragon Vypravuj mi ji.

Vladimír Dost.

Estragon Jeden namazaný Angličan se hrne do bordelu. Madam se ho ptá, jestli chce blond, černou nebo zrzavou. Pokračuj.

Vladimír DOST!

(Vladimír odchází. Estragon vstane a sleduje ho až na okraj scény. Estragonova mimika se podobá mimice, kterou na divákovi vynucuje boxerský zápas. Vladimír se vrací, projde kolem Estragona a přejde se sklopenýma očima scénu. Estragon udělá několik kroků směrem k němu a zastaví se)

Estragon *(vlídně)* Chtěl jsi mi něco říct?

(Vladimír neodpovídá, Estragon pokročí o jeden krok)

Nechtěl jsi mi něco říct?

(Ticho. Další krok dopředu)

Řekni, Didi...

Vladimír *(aniž se otočí)* Nemám, co bych ti řekl.

Estragon *(udělá krok vpřed)* Ty se zlobíš? *(Po chvíli krok vpřed)* Promiň.

(Ticho. Krok vpřed. Dotkne se ho na rameni)

No tak, Didi.

(Ticho)

Podej mi ruku!

(Vladimír se otočí)

Obejmi mě!

(Vladimír se vzepře)

Nebuď takový!

(Vladimír změkne. Obejmou se. Estragon couvne)

Smrdíš česnekem!

Vladimír To je kvůli ledvinám.

(Ticho. Estragon si pozorně prohlíží strom)

Co budem dělat nyní?

Estragon Čekat.

Vladimír Ano, ale při čekání?

Estragon Co se takhle oběsit?

Vladimír To by byl způsob, jak se onanovat.

Estragon *(sveden)* Onanujem se?

Vladimír Se vším, co z toho plyne. Kam to padne, vyrazí mandragora. Proto ten řev, když je trhají. To jsi nevěděl?

Estragon Oběsme se hned.

Vladimír Na větvi? *(Přiblíží se ke stromu a prohlíží ho)* Nevěřil bych mu.

Estragon Zkusit to můžem vždycky.

Vladimír Tak to zkus.

Estragon Až po tobě.

Vladimír Ale ne, až po tobě.

Estragon Proč?

Vladimír Jsi lehčí.

Estragon Právě proto.

Vladimír To nechápu.

Estragon Přemýšlej kapku. Víme?

(Vladimír přemýšlí)

Vladimír *(posléze)* Ne, nechápu to.

Estragon Vysvětlím ti to. *(Přemítá)* Větev... větev... *(Hněvivě)* Zkus to přece pochopit.

Vladimír Spoléhám jedině na tebe.

Estragon *(s námahou)* Gogo lehký - větev neprasknout - Gogo být mrtev. Didi těžký - větev prasknout - Didi být sám.

(Ticho)

Zatím co... *(Hledá správný výraz)*

Vladimír Na to jsem nepomyslel.

Estragon *(najde, co hledal)* Kdo může nejvíc, může nejmíň.

Vladimír Cožpak jsem těžší než ty?

Estragon Ty to tvrdíš. Já o tom nemám zdání. Je docela možné, že ne. Možná že jo.

Vladimír Tak co budu dělat?

Estragon Nic. To je moudřejší.

Vladimír Počkáme, až co nám řekne.

Estragon Kdo?

Vladimír Godot.

Estragon Jo tak.

Vladimír Počkejme, až budu vědět, na čem jsme.

Estragon Na druhé straně by bylo lepší kout železo, dokud je žhavé.

Vladimír Jsem zvědav, co nám řekne. To nás k ničemu nezavazuje.

Estragon Co jsme na něm přesně vzato chtěli?

Vladimír Tys tam nebyl?

Estragon Nedával jsem pozor.

Vladimír Vlastně... Nic zvlášť určitého.

Estragon Nějakou prosbu.

Vladimír Jo tak.

Estragon Neurčitou žádost.

Vladimír Když myslíš.

Estragon A co odpověděl?

Vladimír Že uvidí.

Estragon Že nemůže nic slíbit.

Vladimír Že se musí rozmyslit.

Estragon S klidnou hlavou.

Vladimír Poradit s rodinou.

Estragon S přáteli.

Vladimír S agenty.

Estragon S dopisovateli.

Vladimír Se záznamy.

Estragon Se svým kontem.

Vladimír Dřív než se vysloví.

Estragon To je běžné.

Vladimír Skutečně?

Estragon Aspoň myslím.

Vladimír Já taky.

(Oddech)

Estragon *(zneklidněn)* A my?

Vladimír Prosím?

Estragon Povídám, co my?

Vladimír Nerozumím.

Estragon Jakou roli v tom máme my?

Vladimír My roli?

Estragon Nespěchej, je čas.

Vladimír My roli? Žadatelů.

Estragon Tak důležitou?

Vladimír Pán požaduje uplatnění?

Estragon Nemáme právo?

(Vladimír se zasměje, avšak smích rychle ukončí jako předešle. Stejná hra, ale bez úsměvu)

Vladimír Ty bys mě rozesmál, kdybych si to mohl dovolit.

Estragon My jsme je ztratili?

Vladimír *(zřetelně)* My jsme je střelili.

(Ticho. Zůstanou nehybní, s hlavou na prsou, zlomeni v kolenou, klátí rukama)

Estragon *(tiše)* Nejsme vázáni?

(Ticho)

Co?

Vladimír *(zvedne ruku)* Poslouchej.

(Směšně strnulí naslouchají)

Estragon Nic neslyším.

Vladimír Psst!

(Naslouchají. Estragon ztratí rovnováhu a málem upadne. Zachytí se za paži Vladimíra, který vrávorá. Naslouchají zhroucení jeden na druhého a hledí si navzájem do očí)

Já taky ne.

(Ulehčeně oddechnou. Uvolnění. Vzdálí se od sebe)

Estragon Tys mě vystrašil.

Vladimír Myslíl jsem, že je to on.

Estragon Kdo?

Vladimír Godot.

Estragon Ale! Vítr v rákosí.

Vladimír Přísahal bych, že někdo křičel.

Estragon Proč by křičel?

Vladimír Na svého koně.

(Ticho)

Estragon Pojdme odtud.

Vladimír Kam?

(Ticho)

Možná, že dnes večer budem spát u něho, v teple, v suchu, na slámě, s plným břichem. To se vyplatí počkat, ne?

Estragon Ale ne celou noc.

Vladimír Ještě je den.

(Ticho)

Estragon Mám hlad.

Vladimír Chceš mrkev?

Estragon Nic jiného není?

Vladimír Snad pár tuřínů.

Estragon Dej mi mrkev.

(Vladimír šmátrá v kapsách, vytáhne tuřín a podá jej Estragonovi)

Děkuju. *(Kousne do tuřínu. Naříkavě)* To je tuřín.

Vladimír Oh promiň! Přísahal bych, že je to mrkev. *(Prohledává kapsy a nachází jen tuříny)* To jsou samé tuříny. *(Stále hledá)* Všechnu jsi asi snědl. *(Hledá)* Počkej, už ji mám. *(Konečně vytáhne mrkev a dá ji Estragonovi)* Tu máš, můj drahý.

(Estragon otře mrkev o rukáv a zakousne se do ní)

Vrať mi ten tuřín.

(Estragon mu vrátí tuřín)

Šetři si ji, víc nemám.

Estragon *(žvýkáje)* Na něco jsem se tě ptal.

Vladimír Hm.

Estragon Odpověděls mi?

Vladimír Je ta mrkev dobrá?

Estragon Je sladká.

Vladimír Tím líp, tím líp.

(Ticho)

Cos chtěl vědět?

Estragon Už si nepamatuju. *(Žvýká)* To mě otravuje. *(S oceněním si prohlíží mrkev a roztočí ji v konečcích prstů ve vzduchu)* Ta tvá mrkev je výtečná. *(Zamyšleně saje konec mrkve)* Počkej, už jsem si vzpomněl. *(Urve sousto)*

Vladimír Nuže?

Estragon *(s plnými ústy, roztržitě)* Nejsme vázáni?

Vladimír Nerozumím ti.

Estragon *(sežvýká a spolkně)* Povídám, nejsme-li vázáni.

Vladimír Vázáni?

Estragon Vázáni.

Vladimír Jak vázáni?

Estragon Na život a na smrt.

Vladimír Ale ke komu?

Estragon K tvému dobroději.

Vladimír Ke Godotovi? Vázáni ke Godotovi? Co je to za nápad? Jaktěživi ne!

(Ticho)

Ještě ne. *(Vyráží každé slovo zvlášť)*

Estragon Jmenuje se Godot?

Vladimír Myslím.

Estragon Podívej! *(Zdvihne zbytek mrkve za konec chrástu a točí jí před očima)* To je zvláštní, je čím dál tím horší.

Vladimír Pro mě naopak.

Estragon Jak to?

Vladimír Přicházím tomu postupně na chuť.

Estragon *(po dlouhém zamyšlení)* To znamená naopak?

Vladimír Záleží na temperamentu.

Estragon Charakteru.

Vladimír Na tom nesejde.

Estragon To se marně trmácíme.

Vladimír Zůstanem tím, čím jsme.

Estragon To se marně vykrucujem.

Vladimír Podstata se nemění.

Estragon Nedá se nic dělat. *(Podává zbytek mrkve Vladimírovi)* Chceš ji dojíst?

(Zcela blízko se rozlehne hrozný křik. Estragon upustí mrkev. Oba ustrnou a vrhnou se ke kulisám. Estragon se v polovině cesty zastaví, vrátí se stejnou cestou pro mrkev, nacpe si ji do kapsy, skočí k Vladimírovi, který na něho čeká, znovu se zastaví, vrátí se stejnou cestou pro boty a dohoní Vladimíra. V objetí, s hlavou mezi rameny, čekají, odvrácení od pohromy. Vejde Pozzo a Lucky. Pozzo vede Luckyho na provaze. Lucky má provaz na krku tak dlouhý, aby mohl dojít do středu scény a počkat na Pozza, který se potom objeví mezi kulisami. Lucky nese těžký kufř, skládací stoličku, koš s jídlem a přes paži přehozený plášť. Pozzo má bič)

Pozzo *(za kulisou)* Rychleji!

(Prásknutí bičem. Objeví se Pozzo. Přejdou scénu. Lucky přejde kolem Vladimíra a Estragona a odchází. Když Pozzo spatří Vladimíra a Estragona, zastaví se. Provaz se napne. Pozzo za něj prudce zatáhne)

Zpátky!

(Hlučný pád. Lucky s celým nákladem upadne. Vladimír s Estragonem ho pozorují a váhají mezi přáním jít mu pomoci a strachem, aby se nezamíchali do něčeho, co se jich netýká. Vladimír vykročí k Luckymu. Estragon ho zadrží za rukáv)

Vladimír Pust' mě!

Estragon Dej pokoj.

Pozzo Pozor! Je zlý!

(Estragon a Vladimír si ho prohlížejí)

Na cizího.

Estragon *(tlumeně)* To je on?

Vladimír Kdo?

Estragon No ten...

Vladimír Godot?

Estragon No.

Pozzo Jmenuji se Pozzo.

Vladimír Ale ne.

Estragon Řekl Godot.

Vladimír Ale ne.

Estragon *(Pozzovi)* Vy jste pan Godot, pane?

Pozzo *(hrozivě)* Já jsem Pozzo.

(Ticho)

To jméno vám nic neříká?

(Ticho)

Povídám, zda vám to jméno nic neříká?

(Vladimír s Estragonem na sebe tázavě pohlédnou)

Estragon *(se tváří, jako by pátral)* Bozzo... Bozzo...

Vladimír *(stejně)* Pozzo.

Pozzo PPPOZZO!

Estragon Ach! Pozzo... vida... Pozzo...

Vladimír Je to Pozzo nebo Bozzo?

Estragon Pozzo... ne, neznám.

Vladimír *(smířlivě)* Znal jsem jakousi rodinu Gozzo. Matka vyšívala na bubínku.

(Pozzo postoupí hrozivě vpřed)

Estragon *(živě)* My nejsme zdejší, pane.

Pozzo *(se zastaví)* Přece jen jste lidské bytosti. *(Nasadí si brýle)* Pokud vidím. *(Sundá brýle)* Stejného druhu jako já. *(Vybuchne v enormní smích)* Stejně jako Pozzo! Božského původu!

Vladimír Totiž...

Pozzo *(břitce)* Kdo je Godot?

Estragon Godot?

Pozzo Pokládali jste mne za Godota.

Vladimír Ale ne, pane, ani na okamžik, pane.

Pozzo Kdo je to?

Vladimír No, to je jeden... to je jeden známý.

Estragon Ale ne, poslouchej, my ho sotva známe.

Vladimír Samozřejmě... neznáme ho tak dobře... ale přece jen...

Estragon Já ho ani nepoznám.

Pozzo Vy jste mě za něho pokládal.

Estragon To je tak... šero... únava... slabost... čekání... přiznávám... myslil jsem... okamžik...

Vladimír Neposlouchejte ho, pane, neposlouchejte ho!

Pozzo Čekání? Vy jste ho tedy očekávali?

Vladimír Totiž...

Pozzo Tady? Na mých pozemcích?

Vladimír Nemyslili jsme nic špatného.

Estragon Jen v dobrém úmyslu.

Pozzo Cesta patří všem.

Vladimír Právě to jsme si říkali.

Pozzo Je to hanba, ale je to tak.

Estragon V tom se nedá nic dělat.

Pozzo *(s širokým gestem)* Nemluvte už o tom. *(Zatáhne za provaz)* Vzhůru!

(Ticho)

Pokaždé když upadne, usne. *(Zatáhne za provaz)* Vzhůru, mrcho!

(Lucky se hlučně zvedá a sbírá věci. Pozzo zatáhne za provaz)

Zpátky!

(Lucky pozpátku couvá)

Stát!

(Lucky se zastaví)

Čelem vzad!

(Lucky udělá čelem vzad. Vladimírovi a Estragonovi, laskavě)

Přátelé, jsem šťasten, že jsem vás potkal. *(Před jejich nevěřícím výrazem)* Ale ovšem, upřímně šťasten. *(Zatáhne za provaz)* Blíž!

(Lucky postoupí)

Stát!

(Lucky se zastaví. Vladimírovi a Estragonovi)

Představte si, jak je cesta dlouhá, když člověk putuje úplně sám celých... *(dívá se na hodinky)* ...celých... *(počítá)* ...v jednom tahu šest hodin, ano, správně, šest hodin a nepotká živou duši. *(Luckymu)* Plášť!

(Lucky odloží kufr, postoupí, podá mu plášť, couvne a znovu uchopí kufr)

Tu máš!

(Pozzo mu podává bič. Lucky postoupí a protože nemá ruce volné, nakloní se a vezme bič do zubů a potom ustoupí. Pozzo si začne oblékat plášť, ustane)

Plášť!

(Lucky všechno odloží, postoupí, pomůže Pozzovi obléknout plášť, couvne a opět uchopí náklad)

Vzduch tady dole je chladný. *(Dokončí zapínání pláště, skloní se, prohlédne se a napřímí)* Bič!

(Lucky přistoupí, skloní se, Pozzo mu vyrve bič ze zubů a Lucky ustoupí)

Představte si, přátelé, že se nemohu nadlouho obejít bez společnosti mně podobných *(pozoruje podobu obou)*, i když se mi podobají jen velmi málo. *(Luckymu)* Stoličku!

(Lucky odloží kufr a košík, rozloží stoličku, postaví ji na zem, couvne a znovu uchopí kufr a košík. Pozzo pohlédne na stoličku)

Blíž!

(Lucky odloží kufr a košík, přistoupí, přemístí stoličku, ustoupí a znovu uchopí kufr a košík. Pozzo usedne, položí konec biče na Luckyho hrud' a zatlačí)

Zpátky!

(Lucky couvá)

Ještě!

(Lucky dál couvá)

Stát!

(Lucky se zastaví. Vladimírovi a Estragonovi)

Proto, když dovolíte, než se odvážím dál, zdržím se nějakou chvíli s vámi. *(Luckymu) Košík!*

(Lucky přistoupí, podá mu košík a couvne)

Na čerstvém vzduchu tráví. *(Otevře košík, vytáhne kousek kuřete, kousek chleba a láhev vína. Luckymu) Košík!*

(Lucky přistoupí, vezme košík, ustoupí a znehybní)

Dál!

(Lucky ustupuje)

Tam.

(Lucky se zastaví)

Smrdí. *(Pořádě si přihne z láhve) Na zdraví! (Odloží láhev a pustí se do jídla)*

(Ticho. Estragon a Vladimír se znenáhla osmělí, začnou se točit kolem Luckyho a ze všech stran ho okukují. Pozzo hltavě hryže své kuře a odhazuje vycucané kosti. Lucky se pomalu hroutí. Když zavadí kufry o zem, prudce se napřímí a začne se křivit jako člověk, který spí ve stoje)

Estragon Co je mu?

Vladimír Vypadá unaveně.

Estragon Proč neodloží ta zavazadla?

Vladimír Copak já vím? *(Přistoupí blíž) Pozor!*

Estragon Nepromluvíš s ním?

Vladimír Vidíš tohle?

Estragon Co?

Vladimír *(ukazuje) Krk.*

Estragon *(hledí na krk) Nic nevidím.*

Vladimír Postav se sem.

(Estragon se postaví na Vladimírovo místo)

Estragon Opravdu.

Vladimír Živý.

Estragon To ten provaz.

Vladimír Jak se tře.

Estragon No ne.

Vladimír To ta smyčka.

Estragon To už je osud.

(Znovu začnou prohlídku a zastaví se u obličeje)

Vladimír Nevypadá zle.

Estragon *(pokrčí rameny a ušklíbne se)* Tobě se líbí?

Vladimír Trochu zženštilý.

Estragon Slintá.

Vladimír To je jasné.

Estragon Má pěnu.

Vladimír Snad je to idiot.

Estragon Kretén.

Vladimír *(přiblíží hlavu)* Nemá vole?

Estragon *(stejně)* Ani bych neřekl.

Vladimír Funí.

Estragon To je přirozené.

Vladimír A ty oči!

Estragon Co je s nimi?

Vladimír Vylézají.

Estragon Ten musí každou chvíli pojit.

Vladimír Ne tak docela.

(Ticho)

Zeptej se ho něco.

Estragon Myslíš?

Vladimír Riskuješ tím něco?

Estragon *(bázlivě)* Pane...

Vladimír Hlasitěji.

Estragon *(hlasitěji)* Pane...

Pozzo Nechte ho na pokoji!

(Oba se otočí k Pozzovi, který dojedl a utírá si ústa hřbetem ruky)

Nevidíte, že si chce odpočinout?

(Vyndá dýmku a začne si nacrávat. Estragon zpozoruje na zemi kosti a hltavě se na ně zahledí. Pozzo škrtne zápalkou a začne si zpalovat)

Košík!

(Lucky se nehne, Pozzo zlostně odhodí zápalku a zatáhne za provaz)

Košík!

(Lucky málem upadne, vzchopí se, přistoupí, uloží láhev do koše, vrátí se na své místo a zaujme starý postoj. Estragon hledí upřeně na kosti. Pozzo škrtne druhou zápalku a zapaluje dýmku)

Co chcete, to není jeho práce. *(Zabafá a natáhne si nohy)* Ach! Už je mi líp.

Estragon *(bázlivě)* Pane...

Pozzo Co je, příteli?

Estragon Hm... vy nejíte... hm... vy už nepotřebujete... kosti... pane?

Vladimír *(uraženě)* Nemohl jsi počkat?

Pozzo Ale ne, ale ne, to je docela přirozené. Jestli potřebuju kosti? *(Zpřehází kosti koncem biče)* Ne, pro sebe je vůbec nepotřebuju.
(Estragon udělá krok směrem ke kostem)

Ale...

(Estragon se zastaví)

...ale v zásadě případnou nosiči. Musíte se tedy zeptat jeho.

(Estragon se otočí k Luckymu, váhá)

Jen se ho zeptejte, zeptejte, nebojte se, on vám odpoví.

(Estragon jde k Luckymu a zastaví se před ním)

Estragon Pane... promiňte, pane...

(Lucky nereaguje. Pozzo práskne bičem. Lucky zvedne hlavu)

Pozzo Mluví s tebou, čuně! Odpověz. *(Estragonovi)* Jen do toho!

Estragon Promiňte, pane, ty kosti nechcete?

(Lucky se dlouze dívá na Estragona)

Pozzo *(v sedmém nebi)* Pane!

(Lucky sklopí hlavu)

Odpověz! Chceš nebo nechceš?

(Lucky mlčí. Estragonovi)

Jsou vaše.

(Estragon se vrhne na kosti, sebere je a začne je ohryzávat)

Přesto je to podivné. To je skutečně poprvé, co mi odmítl kost. *(Znepokojen hledí na Luckyho)* Doufám, že si ze mne nevystřelí a neonemocní. *(Zatáhne z dýmky)*

Vladimír *(vybuchne)* To je ostuda!

(Ticho. Estragon užaslý přestane hryzat a hledí střídavě na Vladimíra a na Pozza. Pozzo je velmi klidný. Vladimír čím dál stísněnější)

Pozzo Narážíte na něco zvláštního?

Vladimír *(odhodlaně blábolí)* Jednat s člověkem *(ukáže na Luckyho)* takovým způsobem... sledávám to... lidská bytost... ne... to je ostuda!

Estragon *(nechce zůstat pozadu)* Škandál. *(Znovu se pustí do kostí)*

Pozzo Vy jste nějakí přísní. *(Vladimírovi)* Kolik je vám let, s dovolením.

(Ticho)

Šedesát?... Sedmdesát?... *(Estragonovi)* Kolik mu může být?

Estragon Zeptejte se ho.

Pozzo Jsem indiskrétní. *(Vyklepe dýmku o bičíště a zvedne se)* Musím jít. Děkuji vám za společnost. *(Zamyslí se)* Ledaže bych s vámi vykouřil ještě jednu dýmku. Co tomu říkáte?

(Neříkají nic)

Jsem jenom slabý kuřák, docela slabý kuřák, nemám ve zvyku kouřit dvě dýmky za sebou *(dá si ruku na srdce)*, roztluče se mi srdce.

(Ticho)

To dělá nikotin, přes všechnu opatrnost ho člověk vdechuje. *(Vzdychne)* Inu.

(Ticho)

Dost možná, že vy jste nekuřáci? Ano? Ne? Konečně, to je detail. *(Zmlkne)* Ale jak si teď přirozeně sednout, když jsem právě vstal? Aniž bych dělal dojem - jak bych to řekl - že se podrobují? *(Vladimírovi)* Co říkáte? *(Zmlkne)* Nebo jste nic neřekl? *(Zmlkne)* To není důležité. Podívejme... *(Zamyslí se)*

Estragon Teď už je mi líp. *(Odhodí kosti)*

Vladimír Pojdme pryč.

Estragon Už?

Pozzo Okamžik. *(Zatáhne za provaz)* Stoličku!

(Ukáže bičem. Lucky přemístí stoličku)

Dál! Tady!

(Opět usedne, Lucky ustoupí a znovu se chopí kufru a košíku)

Tak jsem se znovu usadil. *(Začne si nacrávat dýmku)*

Vladimír Pojdme pryč.

Pozzo Doufám, že neodcházíte kvůli mně? Zůstaňte ještě chvíličku, nebudete litovat.

Estragon *(větrí almužnu)* Máme čas.

Pozzo *(když si zapálil dýmku)* Druhá nikdy není tak dobrá *(vyndá dýmku z úst a prohlíží ji)* jako první, to vám povídám. *(Dá si dýmku do úst)* Ale přesto chutná.

Vladimír Já jdu.

Pozzo On už nesnáší mou přítomnost. Bezpochyby jsem málo lidský, ale je to důvod? *(Vladimírovi)* Uvažujte, než provedete nějakou nerozvážnost. Dejme tomu, že odejdete ještě teď za světla, neboť přes všechno je ještě světlo.

(Všichni tři hledí na oblohu)

Dobrá. Co bude v tom případě... *(vyndá dýmku z úst a prohlíží ji)* ... vyhasla... *(znovu dýmku zapálí)* v tom případě... co bude v tom případě s vaší schůzkou s tím Godotem... Godotem... Godinem... *(zmlkne)* zkrátka chápete, že chci říci s tím, na němž závisí vaše budoucnost... *(zmlkne)* vaše nejbližší budoucnost.

Estragon Má pravdu.

Vladimír Jak jste to poznal?

Pozzo Tak vida, on mne zase oslovil! Nakonec se spřátelíme.

Estragon Proč neodloží ta zvezadla?

Pozzo Já bych byl taky šťasten, kdybych ho potkal. Čím víc potkávám lidí, tím jsem šťastnější. I tím nejnepatrnějším stvořením se člověk poučí, obohatí, vychutná lépe

své štěstí. Vy sami (*pozorně se zahledí z jednoho na druhého, aby si uvědomili, že je zkoumá*), vy sami, kdopak ví, jste mi snad taky něco poskytli.

Estragon Proč neodloží ta zavazadla.

Pozzo Ale to by mě ohromilo.

Vladimír Na něco se vás tázal.

Pozzo (*nadšeně*) Tázal? Kdo? Na co?

(*Ticho*)

Napřed jste mě bázlivě nazýval pane a teď dáváte otázky. To skončí zle.

Vladimír (*Estragonovi*) Myslím, že tě poslouchá.

Estragon (*který začal pobíhat kolem Luckyho*) Co?

Vladimír Už se ho můžeš zeptat. Je vzhůru.

Estragon Na co se ho mám zeptat?

Vladimír Proč neodloží ta zavazadla.

Estragon To si taky říkám.

Vladimír Tak mu to řekni.

Pozzo (*který sleduje jejich rozhovor s úzkostlivou pozorností, v obavě, aby se otázka nezamluvila*) Rozumím-li, vy se ptáte, proč neodloží ta zavazadla?

Vladimír Ovšem.

Pozzo (*Estragonovi*) Souhlasí?

Estragon (*krouží dál kolem Luckyho*) Funí jako tuleň.

Pozzo Hned odpovím. (*Estragonovi*) Ale postůjte chvíličku, prosím vás, znervozňuje mě to.

Vladimír Pojď sem.

Estragon Co je?

Vladimír Bude mluvit.

(*Nehybně čekají jeden proti druhému*)

Pozzo To je výtečné. Jste tu všichni? Hledí na mne všichni?

(*Pohlédne na Luckyho a zatáhne za provaz. Lucky zvedne hlavu*)

Dívej se na mě, čuně!

(Lucky na něho hledí)

Výborně. *(Zastrčí dýmku do kapsy, vyndá malý rozprašovač, nastříká si do krku, schová rozprašovač do kapsy, pročistí si hrdlo, odplivne, znovu vyndá rozprašovač, ještě jednou si nastříká do krku a zastrčí rozprašovač do kapsy)* Jsem připraven. Poslouchají všichni? *(Pohlédne na Luckyho a zatáhne za provaz)* Vpřed!

(Lucky postoupí)

Tady!

(Lucky se zastaví)

Jsou připraveni všichni? *(Přehlédne všechny tři, Luckyho naposled a zatáhne za provaz)* Tak co?

(Lucky zvedne hlavu)

Nemluvím rád do prázdna. Dobrá. Tak podívejme. *(Zamyslí se)*

Vladimír Já jdu.

Pozzo Na co jste se to přesně ptali?

Vladimír Proč on...

Pozzo *(hněvivě)* Neskákejte mi do řeči!

(Ticho. Klidněji)

Když budem mluvit všichni najednou, nevymotáme se z toho nikdy.

(Ticho)

Co jsem říkal?

(Ticho. Hlasitěji)

Co jsem říkal?

(Vladimír představuje posušky toho, kdo nese těžký náklad. Pozzo na něho hledí, aniž rozumí)

Estragon *(nahlas)* Zavazadla. *(Ukáže prstem na Luckyho)* Proč? Pořád je držet? *(Dělá toho, kdo se ohýbá a těžce funí)* Nikdy neodložit. *(Otevře ruce a s úlevou se vztyčí)* Proč?

Pozzo Už vím. Měl jste to říct hned. Proč si neodpočine. Pokusme se vidět věc jasně. Nemá na to právo? Má. Nebo sám nechce? To je hlavní důvod. A proč nechce?

(Ticho)

Řeknu vám to, pánové.

Vladimír Pozor!

Pozzo Je to proto, aby na mne udělal dojem a já si ho ponechal.

Estragon Cože?

Pozzo Snad jsem se špatně vyjádřil. Snaží se vzbudit ve mně lítost, abych netrval na rozloučení. Ne, to není docela ono.

Vladimír Chcete se ho zbavit?

Pozzo Chce mě doběhnout, ale nedoběhne mě.

Vladimír Chcete se ho zbavit?

Pozzo Představuje si, že když v něm najdu dobrého nosiče, že v budoucnu využiju jeho kapacity.

Estragon Už ho nechcete?

Pozzo Ve skutečnosti nosí jako prase. Není to jeho řemeslo.

Vladimír Vy se ho chcete zbavit?

Pozzo Domnívá se, když uvidím, jak je neúnavný, že budu litovat svého rozhodnutí. Takhle mizerně kalkuluje. Jako bych neměl dost nádeníků.

(Všichni tři hledí na Luckyho)

Atlas, Jupiterův syn.

(Ticho)

Tak je to. Myslím, že jsem odpověděl na váš dotaz. Máte ještě jiný? *(Hra s rozprašovačem)*

Vladimír Chcete se ho zbavit?

Pozzo Všimněte si, že bych mohl být na jeho místě a on na mém. Kdyby tomu náhoda přála. Každému, co patří.

Vladimír Chcete se ho zbavit?

Pozzo Co povídáte?

Vladimír Chcete se ho zbavit?

Pozzo Pravda. Ale místo abych ho vyhnal, což bych mohl, chci říci, zcela jednoduše ho nakopat do zadku a vyrazit s ním dveře, odvádím ho, takový jsem dobrák, na trh do Saint-Sauveru, kde počítám, za něj něco vyždímám. Abych řekl pravdu, není možné vyhnat takové bytosti. Aby to s nimi člověk skončil, bylo by třeba je zabít.

(Lucky pláče)

Estragon On pláče.

Pozzo Staří psi mají víc důstojnosti. *(Podává svůj kapesník Estragonovi)* Utěšte ho, když ho tak litujete.

(Estragon váhá)

Tu máte.

(Estragon vezme kapesník)

Utřete mu oči. Nebude se cítit tak opuštěný.

(Estragon stále váhá)

Vladimír Ukaž, já to udělám.

(Estragon nechce dát kapesník. Dětské posunky)

Pozzo Pospěšte si. Brzo už nebude plakat.

(Estragon se přiblíží k Luckymu, aby mu utřel oči. Lucky ho prudce kopne do holenní kosti. Estragon pustí kapesník, vrhne se zpět a oběhne s kulháním a vytím celou scénu)

Kapesník!

(Lucky odloží kufr a košík, sebere kapesník, dá jej Pozzovi, couvne a znovu uchopí kufr i košík)

Estragon Neřád! Dobytek jeden! *(Vyhrne si nohavici)* Zmrzačil mě.

Pozzo Řekl jsem vám, že nemá rád cizí lidi.

Vladimír *(Estragonovi)* Ukaž.

(Estragon mu ukáže nohu. S hněvem Pozzovi)

Krvácí!

Pozzo To je dobré znamení.

Estragon *(se zraněnou nohou ve vzduchu)* Už nebudu moci chodit.

Vladimír *(něžně)* Ponesu tě.

(Ticho)

Když bude třeba.

Pozzo Už nepláče. *(Estragonovi)* Vy jste ho jaksi vystřídal. *(Snivě)* Lidské slzy jsou nezměnitelné. Za každého, kdo se rozpláče, někde jiný přestane. Stejně je tomu se smíchem. *(Směje se)* Nemluvme tedy špatně o naší epoše, není bědnější než předchozí.

(Ticho)

Neříkejme o ní také nic dobrého.

(Ticho)

Nemluvme o ní vůbec.

(Ticho)

Je pravda, že populace stoupla.

Vladimír Zkus chodit.

(Estragon se belhá po jevišti, zastaví se před Luckym, plivne na něho a jde si sednout tam, kde seděl při vytažení opony)

Pozzo Víte, kdo mě naučil všechny tyhle krásné věci?

(Ticho. Vymrští prst směrem k Luckymu)
On!

Vladimír *(hledí na oblohu)* Cožpak noc nenastane nikdy?

Pozzo Bez něho bych přemýšlel jen o sprostých věcech, které mají vztah k mému zaměstnání - nezáleží na tom jakému. Věděl jsem, že jsem neschopen prvotřídní krásy, půvabu a pravdivosti. Tak jsem si pořídil knuka.

Vladimír *(přestane proti své vůli hledět k nebi)* Knuka?

Pozzo Málem šedesát let... *(počítá v duchu)* no, málem šedesát. *(Hrdě se napřímí)* Nevypadám na ně, že ne?

(Vladimír hledí na Luckyho)

Proti němu jsem mladík, vidíte? *(Ticho. Luckymu)* Klobouk.

(Lucky odloží košík a smekne klobouk. Záplava bílých vlasů splyne mu kolem obličeje. Dá si klobouk pod paži a chopí se košíku)

Teď se podívejte. *(Pozzo sundá svůj tvrdák. - Všechny osoby mají tvrdák. - Je úplně plešatý. Znovu si tvrdák nasadí)* Viděli jste?

Vladimír Co je to knuk?

Pozzo Cožpak nejste zdejší? Nejste z jiného století? Kdysi mívali šašky. Teď máme knuky. Ti, co si to mohou dovolit.

Vladimír A vy ho nyní vyháníte? Tak starého, tak věrného sluhu?

Estragon Syčáku!

(Pozzo je čím dál neklidnější)

Vladimír Když jste ho vysál až na dřeň, tak ho odhazujete... (*hledá*) jako banánovou slupku. Přiznejte, že...

Pozzo (*sténá a zvedne ruce nad hlavou*) Nemohu dál... dál snášet... to, co dělá... abyste věděli... je to hrozné... musí už pryč... (*lomí rukama*) zblázním se... (*Zhroutí se s hlavou v náručí*) Dál už nemohu... dál už nemohu...

(*Ticho. Všichni hledí na Pozza. Lucky se chvěje*)

Vladimír Nemůže dál.

Estragon To je strašné.

Vladimír Blázní.

Estragon Je to odporné.

Vladimír (*Luckymu*) Jak se opovažujete? To je hanebné! Takový hodný pán! Takhle ho trápit! Po tolika letech! Opravdu!

Pozzo (*vzlyká*) Kdysi... býval způsobný... pomáhal mi... bavil mě... činil mě lepším... a nyní... mě vraždí.

Estragon (*Vladimírovi*) On ho chce vystřídat?

Vladimír Cože?

Estragon Já jsem nerozuměl, jestli ho chce vystřídat nebo jestli ho už nechce.

Vladimír Nemyslím.

Estragon Cože?

Vladimír Nevím.

Estragon Tak se zeptej.

Pozzo (*uklidněn*) Pánové, nevím, co se to se mnou stalo. Prosím za prominutí. Zapomeňte na to. (*Čím dál víc se ovládá*) Už přesně nevím, co jsem řekl, ale můžete být ubezpečeni, že na tom není slovo pravdy. (*Vztyčí se a bije se v prsa*) Vypadám snad jako člověk, jehož lze trápit? (*Prohledává kapsy*) Kde mám dýmku?

Vladimír Rozkošný večer.

Estragon Nazapomenutelný.

Vladimír A to ještě není konec.

Estragon Taky bych řekl.

Vladimír Teprve to začalo.

Estragon To je strašné.

Vladimír Jeden by myslil, že je v divadle.

Estragon V cirkuse.

Vladimír Ve varieté.

Estragon V cirkuse.

Pozzo Kam jsem dal svou brierku?

Estragon Je k popukání. Ztratil fajfku. *(Hlučný smích)*

Vladimír Vrátím se. *(Jde ke kulise)*

Estragon Na konci chodby vlevo.

Vladimír Hlídej mi místo. *(Odejde)*

Pozzo Ztratil jsem svého Abdullaha!

Estragon *(se svíjí smíchy)* Ten je k popukání.

Pozzo *(zvedne hlavu)* Neviděl jste náhodou... *(Všimne si Vladimírovy nepřítomnosti. Zarmouceně)* A já! On odešel... Ani mi neřekl nashledanou. To není slušné. Měl jste ho pozdržet.

Estragon Pozdrží se sám.

Pozzo Jo tak!

(Ticho)

Dobrá.

Estragon Pojd'te sem.

Pozzo Proč?

Estragon Uvidíte.

Pozzo Chcete abych vstal?

Estragon Pojd'te... pojd'te... rychle.

(Pozzo vstane a jde k Estragonovi)

Pohled'te.

Pozzo A jeje!

Estragon A je po všem.

(Vladimír se vrací rozmrzlý, vrazí do Luckyho, kopnutím porazí stoličku a nespokojeně přechází po scéně)

Pozzo Je nespokojen?

Estragon Překazils ohromné věci. Škoda.

(Vladimír se zastaví, postaví stoličku a znovu se začne procházet, už klidněji)

Pozzo Už se utišíje. *(Rozhlédne se kolem)* Všechno se utišíje, cítím to. Snáší se veliký mír. Naslouchejte! *(Zvedne ruku)* Pan spí.

Vladimír *(se zastaví)* Cožpak noc nenastane nikdy?

(Všichni tři hledí na oblohu)

Pozzo Netrváte na tom, odejít dřív?

Estragon Totiž... chápete...

Pozzo Ale je to přirozené, to je přece přirozené. Já sám, kdybych byl na vašem místě a měl schůzku s nějakým Godinem... Godetem... Godotem... Zkrátka, chápete, co myslím, čekal bych do tmy, dřív bych se nevzdával. *(Hledí na stoličku)* Nejraději bych si sedl, ale nevím, jak do toho.

Estragon Smím vám pomoci?

Pozzo Snad kdybyste mě požádal.

Estragon Co?

Pozzo Kdybyste mě požádal, abych si opět sedl.

Estragon To by vám pomohlo?

Pozzo Domnívám se.

Estragon Tak dobrá. Sedněte si, prosím vás, pane.

Pozzo Ne, ne, to nestojí za to. *(Ticho. Šeptem)* Naléhejte trochu.

Estragon Ale jděte, přece nezůstanete stát, mohl byste se nachladit.

Pozzo Myslíte?

Estragon Ovšem, naprosto jistě.

Pozzo Máte zřejmě pravdu. *(Usedne)* Děkuji, můj drahý. Tak jsem se znovu usadil. *(Hledí na hodinky)* Ale je načase, abych vás opustil, nechci-li se opozdit.

Vladimír Čas se zastavil.

Pozzo *(dává hodinky k uchu)* Tomu nevěřte, pane, tomu nevěřte. *(Zastrčí hodinky do kapsy)* Vše, co ráčíte, ale to ne.

Estragon *(Pozzovi)* Vidí dnes všechno černě.

Pozzo Kromě nebes. (*Spokojeně se směje svému vtipu*) Trpělivost, všechno přijde. Ale už vím, co v tom je, vy nejste zdejší, vy nevíte, jaký je u nás soumrak. Přejete si, abych vám to řekl?

(Ticho. Estragon prohlíží své boty, Vladimír svůj tvrdák. Lucky mu klobouk upadne, aniž si toho všimne)

Rád bych vás poučil. (*Hra s rozprašovačem*) Trochu pozornosti, prosím.

(Estragon i Vladimír si dál prohlížejí své věci. Lucky napolovic spí. Pozzo zapráská bičem, který jen slabě zasviští)

Co je s tím bičem?

(Vstane a zapráská silněji, konečně s úspěchem. Lucky se vymrští. Estragonovi vypadne bota z ruky, Vladimírovi klobouk. Pozzo odhodí bič)

Ten bič nestojí za nic! (*Hledí na své posluchače*) Co jsem to povídal?

Vladimír Pojdme.

Estragon Nestůjte propána takhle, chytneďte nějakou chcípačku.

Pozzo To je pravda. (*Usedne. Estragonovi*) Jak se jmenujete?

Estragon (*plácne nazdařbůh*) Katulus.

Pozzo (*který neposlouchal*) Ach ano, noc. (*Zvedne hlavu*) Buďte přece trošičku pozornější, nebo se nikdy k ničemu nedostanem. (*Hledí na oblohu*) Pohleďte.

(Všichni hledí na oblohu kromě Luckyho, který znovu podřimuje. Pozzo to zpozoruje a zatáhne za provaz)

Podíváš se na oblohu, čuně!

(Lucky zvrátí hlavu)
Dobrá, to stačí.

(Všichni skloní hlavu)

Co je na ní tak mimořádného? Protože je oblohou? Je bledá a jasná jako kterákoli obloha v tuto denní hodinu.

(Ticho)

Na obou polokoulích.

(Ticho)

Když je hezky. (*Jeho hlas se stává melodickým*) Před hodinou (*hledí na hodinky, hlas zevšední*) přibližně (*hlas opět zlyričtí*) kdy na nás rozlévala od... (*váhá, hlas slábne*) dejme tomu od deseti dopoledne... (*hlas stoupá*) neslábnuocí bystřiny červené a stříbrné záře, začíná ztrácet svou nádheru a bledne (*gesto postupně klesajícima rukama*) a bledne, vždy o ždibec víc, o ždibec víc, až (*dramatická*

pomlčka, široké horizontální gesto rozevřenýma rukama) bum bác! Konec. Dokonáno!

(Ticho)

Ale (zvedne varovně ruku) za touto oponou sladkosti a klidu (zvedne oči k nebi, ostatní ho napodobují, kromě Luckyho) cválá noc (hlas mu mohutní) a vrhne se na nás (luskne prsty) pfff! Takhle (inspirace ho opouští) ve chvíli, kdy se toho nejméně nadějem. (Odmlčí se. Zasmušile) Tak a nejinak se to stává na této kurevské zemi.

(Dlouhé ticho)

Estragon Jakmile to člověk zná.

Vladimír Je nutno mít strpení.

Estragon To už my známe.

Vladimír Dost už starostí.

Estragon Nezbyvá než čekat.

Vladimír Na to jsme zvyklí. *(Sebere svůj tvrděák, pohlédne dovnitř, vytřepe jej a nasadí)*

Pozzo Jak jsem se vám líbil?

(Estragon i Vladimír na něho nechápavě hledí)

Dobře? Průměrně? Obstojně? Nepatrně? Prostě hrozně?

Vladimír *(pochoпил první)* Ó, velmi dobře, prostě výborně.

Pozzo *(Estragonovi)* A vám, pane?

Estragon *(s anglickým přízvukem)* Moc dobrý, moc, moc, moc dobrý.

Pozzo *(s nadšením)* Děkuji, pánové.

(Ticho)

Tolik potřebuji povzbuzení. *(Zamyslí se)* Na konci jsem poněkud ochabl. Nevšimli jste si?

Vladimír Snad, trochu.

Estragon Myslíl jsem, že to bylo úmyslně.

Pozzo To je tím, že mám špatnou paměť.

(Ticho)

Estragon Zatímco čekáme, nic se neděje.

Pozzo *(zarmouceně)* Vy se nudíte?

Estragon Skoro.

Pozzo *(Vladimírovi)* A vy, pane?

Vladimír Není to zrovna k popukání.

(Ticho. Pozzo svádí vnitřní boj)

Pozzo Pánové, byli jste... *(hledá)* ke mně slušní.

Estragon Ale ne!

Vladimír Co vás napadá!

Pozzo Ale ovšem, ale ovšem, byli jste korektní. Takže si říkám... Co mohu učinit pro ty poctivé lidi, kteří se právě nudí?

Estragon I zlatka by byla dobrá.

Vladimír Nejsme žebráci.

Pozzo Co mohu udělat, říkám si právě, aby se jim nezdál čas tak dlouhý? Dal jsem jim kosti, mluvil jsem o tom i o onom, vyložil jsem jim soumrak, to je hotová věc. A to jsem toho ještě vynechal! Ale je to dost, to mě trápí, je to dost?

Estragon I pětka.

Vladimír Mlč.

Estragon Už mlčím.

Pozzo Je to dost? Ovšem. Jsem přece štědrý. Mám to v povaze. Dnes. Tím hůř pro mě.

(Zatáhne za provaz. Lucky vzhledne)

Neboť budu trpět, to je jisté. *(Skloní se, aniž by se zvedl, a zvedne bič)* Čemu dáváte přednost? Chcete, aby tančil, aby zpíval, aby recitoval, aby myslel, aby...

Estragon Kdo?

Pozzo Kdo? Umíte myslet vy?

Vladimír On myslí?

Pozzo Dokonale. Nahlas. Kdysi myslíval velmi hezky, mohl jsem ho poslouchat celé hodiny. Nyní... *(Zachvěje se)* Konečně, tím hůř. Tak co, chcete, aby vám zapřemýšlel?

Estragon Byl bych raději, kdyby zatančil, to by bylo veselejší.

Pozzo To není jisté.

Estragon Vid', Didi, že by to byla větší legrace.

Vladimír Já bych ho moc rád slyšel myslet.

Estragon Snad by mohl napřed zatančit a potom myslet? Jestli to na něj není mnoho.

Vladimír Je to možné?

Pozzo Ale zajisté, není nic snadnějšího. Ostatně, je to přirozené pořadí. *(Krátce se zasměje)*

Vladimír Tak ať tedy tančí.

(Ticho)

Pozzo *(Luckymu)* Slyšíš?

Estragon Nikdy neodmítne?

Pozzo Hned vám to vysvětlím. *(Luckymu)* Tanči, sviňáku!

(Lucky odloží kufr i košík, trochu postoupí k rampě a obrátí se k Pozzovi. Estragon vstane, aby lépe viděl. Lucky tančí. Ustane)

Estragon To je všecko?

Pozzo Pokračuj!

(Lucky opakuje stejné pohyby a ustane)

Estragon No tohle, čuníku! *(Napodobuje Luckyho pohyby)* To bych dokázal taky. *(Napodobuje ho a málem upadne)* S troškou cviku.

Vladimír Je unaven.

Pozzo Kdysi tančil farandolu, almé, špacírku, šotyšku, fandango a dokonce verbuňk. Vyskakoval. Tohle mu zbylo. Víte, jak to nazývá?

Estragon Smrt lampáře.

Vladimír Rakovina starců.

Pozzo Síťový tanec. Věří, že je zamotaný v síti.

Vladimír *(s vykrucováním estéta)* Je to něco...

(Lucky se chystá odejít k zavazadlům)

Pozzo *(jako na koně)* Prrr!

(Lucky znehybní)

Estragon Nikdy neodmítne?

Pozzo Vysvětlím vám to. (*Prohledává kapsy*) Strpení. (*Hledá*) Kam jsem dal svou hruštičku? (*Hledá dál*) No tak! (*Zvedne zmateně hlavu. Skomírajícím hlasem*) Ztratil jsem svůj rozprašovač!

Estragon (*skomírajícím hlasem*) Jsem slabý na levou plíci. (*Lehce zakašle. Hromovým hlasem*) Ale druhou půlku mám naprosto čistou.

Pozzo (*normálně*) Škoda, musím se obejít bez něho. Co jsem říkal? (*Přemýšlí*) Strpení! No tak! (*Zvedne hlavu*) Pomozte mi!

Estragon Já hledám.

Vladimír Já taky.

Pozzo Strpení.

(Všichni tři se pátravě pozorují, dají si ruku na čelo, soustředí se a znetrpěliví. Dlouhé ticho)

Estragon (*vítězně*) Á!

Vladimír Už na to přišel.

Pozzo (*netrpělivě*) No a?

Estragon Proč neodloží ta zavazadla?

Vladimír Ale ne!

Pozzo Určitě?

Vladimír Ale ne, to jste nám už řekl.

Pozzo Já jsem vám to už řekl?

Estragon On nám to už řekl?

Vladimír Ostatně, odložil je.

Estragon (*mrkne směrem k Luckymu*) To je pravda. A dál?

Vladimír Protože je odložil, není možné, abychom se ptali, proč je neodkládá.

Pozzo To je pádný důvod.

Estragon A proč je odložil?

Pozzo To je to.

Vladimír Aby tančil.

Estragon To je pravda.

Pozzo (*vztyčí ruku*) Strpení!

(Ticho)

Ani slovo!

(Ticho)

Tu to máme. *(Nasadí si klobouk)* Už to mám.

(Estragon a Vladimír si nasadí klobouky)

Vladimír Už na to přišel.

Pozzo Tak se to stává.

Estragon O co jde?

Pozzo Uvidíte. Ale je to nesnadné vypovědět.

Vladimír Ne, neříkejte!

Pozzo Jen se nebojte, na to dojde. Ale chci být stručný, už se připozdívá. A chtěl bych vědět, jak být stručný a zároveň jasný. Nechte mě přemýšlet.

Estragon Buďte zdlouhavý, to nebude tak dlouhé.

Pozzo *(po rozmyšlení)* Půjde to. Představte si ze dvou věcí jednu.

Estragon To je šílenství.

Pozzo Buď ho o něco požádám, aby tančil, zpíval, myslel...

Vladimír Souhlasí, souhlasí, to chápem.

Pozzo Nebo na něm nežádám nic. Dobrá. Nepřerušujte mě. Dejme tomu, že na něm žádám, aby... tančil, například. Co nastane?

Estragon Začne pískat.

Pozzo *(hněvivě)* Už nic neřeknu.

Vladimír Pokračujte, prosím vás.

Pozzo Stále mě přerušujete.

Vladimír Pokračujte, pokračujte, je to uchvacující.

Pozzo Naléhejte trošičku.

Estragon *(sepne ruce)* Snažně vás prosím, pane, pokračujte ve svém vyprávění.

Pozzo Kde jsem přestal?

Vladimír Žádáte ho, aby tančil.

Estragon Aby zpíval.

Pozzo To je ono, žádám ho, aby zpíval. A co nastne? Buď zpívá, jak jsem ho požádal, nebo místo aby zpíval, jak jsem ho požádal, začne tančit, anebo přemýšlet, nebo...

Vladimír To je jasné, to je jasné, jen dál.

Estragon Dost!

Vladimír Přesto dnes večer dělá na požádání všechno.

Pozzo To aby mě dojal, abych si ho nechal.

Estragon To všechno jsou jen povídačky.

Vladimír To není jisté.

Estragon Na obrátku řekne, že to není pravda.

Vladimír *(Pozzovi)* Vy neprotestujete?

Pozzo Jsem unaven.

(Ticho)

Estragon Nic se neděje, nikdo nepřichází, nikdo neodchází, to je hrůza.

Vladimír *(Pozzovi)* Poručte, aby přemýšlel.

Pozzo Podejte mu klobouk.

Vladimír Klobouk?

Pozzo Nemůže přemýšlet bez klobouku.

Vladimír *(Estragonovi)* Podej mu klobouk.

Estragon Já? Za to kopnutí? Nikdy!

Vladimír Tak mu ho podám sám. *(Nehýbe se)*

Estragon Ať si pro něj dojde.

Pozzo Bude lepší, když mu ho podáte.

Vladimír Já mu ho podám. *(Sebere klobouk a podává ho Luckymu napřaženou rukou)*

(Lucky se ani nepohne)

Pozzo Musí se mu nasadit.

Estragon *(Pozzovi)* Řekněte mu, ať si ho vezme.

Pozzo Bude lepší, když mu ho nasadíte.

Vladimír Já mu ho nasadím. (*Opatrně Luckyho obchází, tiše se k němu zezadu přiblíží, nasadí mu klobouk a rychle ustoupí*)

(Lucky se ani nepohne. Ticho)

Estragon Na co čeká?

Pozzo Vzdalte se.

(Estragon i Vladimír odstoupí od Luckyho. Pozzo zatáhne za provaz. Lucky se ohlédne)

Přemýšlej, čuně!

(Ticho. Lucky začne tančit)

Stát!

(Lucky se zastaví)

Vpřed!

(Lucky jde k Pozzovi)

Tady!

(Lucky se zastaví)

Přemýšlej!

(Ticho)

Lucky Na druhé straně, co se týče...

Pozzo Dost!

(Lucky zmlkne)

Zpátky!

(Lucky couvne)

Tam!

(Lucky se zastaví)

Hot!

(Lucky se otočí směrem k publiku)

Přemýšlej!

Lucky (*monotónně*) Vzhledem k existenci jako takové jak plyne z posledních veřejných prací Poinçona a Wattmanna o osobním Bohu kvakvakvaka bělovousém kvakva

mimo čas prostoru který shůry své božské apatie své božské athambie své božské aphasie nás až na několik výjimek miluje všechny nevíme proč ale to přijde a trpí na způsob božské Mirandy s všemi

(Napjatá pozornost Estragonova a Vladimírova. Ochablost a nechuť Pozzova)

těmi kteří trpí nevíme proč ale máme na to čas v mukách ohni plamenů jejichž ohně plameny jen když to ještě chvíličku trvá a kdo o tom může pochybovat zapálí konečně oheň v trámech vizme a vloží peklo do oblak tak blankytných chvílkami ještě dnes a klidných tak klidných klidem který i když je střídavý není méně vítán ale nepředbíhejme a vzhledem k pokračování neukončených výzkumů ale nicméně vyznamenaných Bernskou Akakakakademií Anthropopometrie v Bressu Testem a Conardem je nastoleno

(První Estragonův a Vladimírův repot. Pozzova vzrůstající nechuť)

bez jakékoli možnosti omylu nežli toho který odpovídá lidským výpočtům vzhledem k pokračování neukončených výzkumů Testa a Conarda je nastoleno stoleno stoleno co následuje následuje následuje vizme ale nepředbíhejme nevíme proč následkem prací Poinçona a Wattmanna zdá se tak jasně tak jasně že vzhledem že vzhledem k usilovným pracem Fartova a Belchera nedokončených nedokončených nevíme proč Testem a Conardem nedokončených nedokončených zdá se že člověk opačně k opačnému mínění že člověk v Bressu Testem a Conardem že člověk konečně zkrátka že člověk zkrátka konečně přes pokrok ve vyživování a vyměšování odpadů začne hubnout a současně paralelně nevíme proč přes rozmach tělesné kultury a provozování sportu jako jako ja-

(Estragon a Vladimír se uklidní a začnou opět naslouchat. Pozzo se chvěje čím dál tím víc a vyráží steny)

ko tenis fotbal závody i v běhu i na kole plavání jezdeckví létání vzpírání tenis bruslení i na ledě i na kolečkách tenis létání sporty zimní letní podzimní podzimní tenis na trávníku na palubkách na udusané zemi létání tenis hokej pozemní mořský vzdušný penicilin a náhržky zkrátka navazují současně paralelně se zmenšuje nevíme proč i když tenis navazují letectví golf stejně v devíti jako v osmnácti jamkách lední tenis zkrátka nevíme proč v krajích seinských seinsko-oiských seinsko-marnských marnsko-oiských vizme současně paralelně nevíme proč hubnout zakrsat navazují krajem oisko-marnským zkrátka čistá ztráta při hlavě dýmky již od Voltairovy smrti z rozkazu dvou prstů sto gramů při hlavě dýmky v průměru kolem okrouhlé cifry dobré váhy odkryté v Normandii nevíme proč zkrátka posléze na tom nezáleží jsou zde skutky a vzhledem k druhé straně což je mnohem vážnější že se znovu odvozuje což je mnohem vážnější

(Vladimír a Estragon vykřikují. Pozzo skokem vyrazí a zatáhne za provaz. Všichni křičí. Lucky táhne za provaz, klopýtne a vyje. Všichni se vrhnou na Luckyho, který se vzpírá a řve svůj text)

že při světle světle experimentů prováděných Steinwegem a Petermanem se odvozuje což je ještě vážnější že se odvozuje že se odvozuje což je ještě vážnější při světle světle opuštěných experimentů Steinwegových a Petermanových že na venkově v horách u moře a proudy i vody i ohně vzduch je stejný a země vizme vzduch a země za krutých mrazů vzduch a země stvořených pro kameny za krutých mrazů bohužel v sedmině jejich éry sféry země moře pro kameny za velkých hloubek krutých mrazů na moři na zemi v povětří moc nešetří navazují

nevíme proč i když tenis fakta jsou zde nevíme proč navazují následující zkrátka
posléze bohužel následující pro kameny kdo může o tom pochybovat navazují ale
nepředbíháme navazují hlava současně paralelně nevíme proč i když tenis
následující vous plameny slzy kameny tak blankytné tak klidné bohužel hlava hlava
hlava hlava v Normandii i když tenis opuštěné nedokončené práce vážnější
kameny zkrátka navazují bohužel bohužel opuštěné nedokončený hlava hlava v
Normandii i když tenis bohužel kameny Conard Conard...

(Zmatek. Lucky ještě vyrazí několik výkřiků)

Tenis! ... Kameny! ... Tak klidné! ... Conard! ... Nedokončené! ...

Pozzo Klobouk!

*(Vladimír se zmocní Luckyho klobouku, Lucky zmlkne a upadne. Dlouhé mlčení.
Oddychování vítězů)*

Estragon Jsem pomstěn.

(Vladimír pozorně prohlíží Luckyho klobouk, hledí dovnitř)

Pozzo Dejte ho sem!

(Vytrhne Vladimírovi klobouk z rukou, hodí ho na zem a skočí na něj)

Takhle už myslet nebude!

Vladimír Ale bude se moci orientovat?

Pozzo Já ho budu orientovat! *(Kopne Luckyho)* Vzhůru! Čuně!

Estragon Není mrtev?

Vladimír Zabijete ho.

Pozzo Nahoru! Mrcho! *(Zatáhne za provaz)*

(Lucky se poněkud pohne)

(Estragonovi a Vladimírovi) Pomozte mi.

Vladimír Ale jak?

Pozzo Nadzvedněte ho!

*(Estragon a Vladimír zvednou Luckyho, chvíli ho přidržují, pak ho pustí. Znovu
upadne)*

Estragon To dělá schválně.

Pozzo Musí se podepřít.

(Ticho)

Jděte, jděte, nadzvedněte ho!

Estragon Já toho mám už po krk.

Vladimír Pojdme to zkusit ještě jednou.

Estragon Za koho nás má?

Vladimír Jen pojd'.

(Zvednou Luckyho a podpírají ho)

Pozzo Nepouštějte ho!

(Estragon a Vladimír vrávorají)

Nehýbat se! *(Pozzo vezme kufr a koš a donese je k Luckymu)* Držte ho pořádně.

(Dá kufr Luckymu do ruky a ten ho okamžitě pustí)

Nepouštějte ho! *(Začne znovu)*

(Lucky ve styku s kufrem pozvolna nabyde vědomí a nakonec se jeho prsty sevřou kolem držadla)

Držte ho pořádně.

(Stejná hra s košíkem)

Tak, a můžete ho pustit.

(Estragon a Vladimír odstoupí od Luckyho, který se převažuje, potácí, prohýbá, ale zůstane stát s kufrem a košíkem v rukou)

(Pozzo odstoupí a zapráská bičem) Vpřed!

(Lucky postoupí)

Zpátky!

(Lucky couvne)

Čelem vzad!

(Lucky udělá čelem vzad)

V pořádku, může šlapat. *(Obrátí se k Estragonovi a Vladimírovi)* Děkuji, pánové a dovolte, abych... *(Prohledává kapsy)* ... abych vám popřál... *(dál prohrabává)* ... ale kam jsem dal hodinky? *(Dál hrabe v kapsách)* No tak! *(Zvedne polekaně hlavu)* Právě dvouplášťovky. S vteřinovou ručičkou, pánové! Dal mi je můj dědeček. *(Hrabe dál)* Snad vypadly.

(Hledá po zemi, stejně tak Vladimír i Estragon. Pozzo obrátí nohou zbytky Luckyho klobouku)

No ne! No tohle!

Vladimír Nemáte je v kapsičce?

Pozzo Počkejte. *(Skloní se, přiblíží hlavu k svému břichu a naslouchá)* Nic neslyším. *(Vybídne je, aby šli blíž)* Pojdte se mrknout.

(Estragon a Vladimír přistoupí a skloní se mu nad břicho. Ticho)

Tuším, že by tam mělo být slyšet tikání.

Vladimír Ticho!

(Všichni naslouchají skloněni)

Estragon Něco slyším.

Pozzo Kde?

Vladimír To je srdce.

Pozzo *(zklamán)* Tedy hovno!

Vladimír Ticho.

(Naslouchají)

Estragon Možná, že se zastavily. *(Napřímí se)*

Pozzo Který z vás tak smrdí?

Estragon Jemu z huby a mně nohy.

Pozzo Opustím vás.

Estragon A vaše dvouplášťovky?

Pozzo Asi jsem je nechal na zámku.

Estragon Tak sbohem.

Pozzo Sbohem.

Vladimír Sbohem.

Estragon Sbohem.

(Nikdo se nepohne. Ticho)

Vladimír Sbohem.

Pozzo Sbohem.

Estragon Sbohem.

(Ticho)

Pozzo A díky.

Vladimír Vám díky.

Pozzo Není zač.

Estragon Ale ano.

Pozzo Ale ne.

Vladimír Ale ano.

Estragon Ale ne.

(Ticho)

Pozzo Nedokážu... *(váhá)* ...odejít.

Estragon To je život.

(Pozzo se obrátí, postoupí od Luckyho ke kulisám a postupně odvíjí provaz)

Vladimír Jdete špatným směrem.

Pozzo Potřebuji elán. *(Když dojde na konec provazu, takřka do kulis, obrátí se a vykřikne)*
Vzдалte se!

(Estragon i Vladimír ustoupí do pozadí a hledí k Pozzovi. Práskání bičem)

Vpřed!
(Lucky se nehýbe)

Estragon Vpřed!

Vladimír Vpřed!

(Práskání bičem, Lucky postoupí)

Pozzo Rychleji!

(Vyjde z kulis a projde scénou za Luckyho. Estragon a Vladimír smeknou a mávají. Lucky mizí. Pozzo práská provazem i bičem)

Rychleji! Rychleji! *(V okamžiku, kdy má zmizet, Pozzo se zastaví a otočí se. Provaz se napne)*

(Hluk padajícího Luckyho)

Moje stolička!

(Vladimír jde pro stoličku a podá ji Pozzovi, který ji hodí směrem k Luckyho)

Sbohem!

Estragon a

Vladimír *(mávají)* Sbohem! Sbohem!

Pozzo Vzhůru, čuně!

(Hluk vstávajícího Luckyho)

Vpřed!

(Pozzo vychází. Práskání biče)

Vpřed! Sbohem! Rychleji! Čuně! Hot! Sbohem!

(Ticho)

Vladimír Uběhl s nimi čas.

Estragon Uběhl by i bez nich.

Vladimír Ano, ale ne tak rychle.

(Ticho)

Estragon Co budu teď dělat?

Vladimír Nevím.

Estragon Pojdme odtud.

Vladimír Nemůžem.

Estragon Proč?

Vladimír Čekáme na Godota.

Estragon Máš pravdu.

(Ticho)

Vladimír Změnili se hodně.

Estragon Kdo?

Vladimír Ti dva.

Estragon Tak jo, rozmlouvejme trochu.

Vladimír Že je to pravda, že se hodně změnili?

Estragon Pravděpodobně. Jenom nám se to nepovede.

Vladimír Pravděpodobně? Určitě! Všiml sis jich dobře?

Estragon Když myslíš. Ale já je neznám.

Vladimír Ale jo, znáš.

Estragon Ale ne.

Vladimír Známe je, povídám ti. Všechno zapomeneš.

(Ticho)

Jedině že by to nebyli ti samí.

Estragon Nestačí, že nás nepoznali?

Vladimír To nic neznamená. Já jsem se taky tvářil, že je neznám. A pak my, nás nikdo nikdy nepozná.

Estragon Dost už. Co musíme... Ouvej.

(Vladimír se nenachytá)
Ouvej.

Vladimír Jedině že by to nebyli ti samí.

Estragon Didi! To je druhá noha! *(Kulhá k místu, kde seděl při zvednutí opony)*

Hlas za kulisou Pane!

(Estragon se zastaví. Oba hledí směrem, odkud byl slyšet hlas)

Estragon Zas to začíná.

Vladimír Přístup blíž, mé dítě.

(Bázlivě vstoupí Chlapec a zastaví se)

Chlapec Jste pan Albert?

Vladimír To jsem já.

Estragon Co si přeješ?

Vladimír Pojď dál.

(Chlapec se nepohne)

Estragon *(hlasitě)* Povídáme ti, pojď dál.

(Chlapec bázlivě postoupí a zastaví se)

Vladimír Co je?

Chlapec Pan Godot... *(Zmlkne)*

Vladimír Samozřejmě.

(Ticho)

Pojď blíž.

(Chlapec se nepohne)

Estragon *(hlasitě)* Povídáme ti, pojď blíž.

(Chlapec bázlivě postoupí a zastaví se)

Proč jdeš tak pozdě?

Vladimír Neseš vzkaz od pana Godota?

Chlapec Ano, pane.

Vladimír Dobrá, tak mluv.

Estragon Proč jdeš tak pozdě?

(Chlapec hledí z jednoho na druhého a neví, komu odpovědět)

Vladimír *(Estragonovi)* Nech ho na pokoji.

Estragon *(Vladimírovi)* Dej mi pokoj ty. *(Přistoupí k Chlapci)* Nevíš kolik je hodin.

Chlapec *(ustupuje)* To není moje vina, pane.

Estragon Je to snad moje vina?

Chlapec Báł jsem se, pane.

Estragon Koho ses báł? Nás?

(Ticho)

Odpověz!

Vladimír Víím, co to bude, těch druhých se báł.

Estragon Jak dlouho jsi tady?

Chlapec Chvilíčku, pane.

Vladimír Bojíš se bíče?

Chlapec Ano, pane.

Vladimír Kříku taky?

Chlapec Ano, pane.

Vladimír Dvou pánů?

Vladimír Ano, pane.

Vladimír Ty je znáš?

Chlapec Neznám, pane.

Vladimír Ty jsi zdejší?

Chlapec Ano, pane.

Estragon To jsou samé lži! (*Uchopí Chlapce za paži a zacloumá jím*) Řekni pravdu!

Chlapec (*rozechvěle*) Ale je to pravda, pane.

Vladimír Nech ho už na pokoji! Co je ti zase? (*Estragon pustí Chlapce, ustoupí a zakryje si obličej rukama*)

(Vladimír a Chlapec ho pozorují)

(Estragon odhalí obličej. Je vzrušený) Co je ti zase?

Estragon Jsem nešťastný.

Vladimír Vážně! Od kdy?

Estragon Zapomněl jsem.

Vladimír Paměť nám vyvádí takové kousky.

(Estragon chce promluvit, ale vzdá se a kulhá na své místo. Usedne a začne se zouvat)

(Chlapci) No tak?

Chlapec Pan Godot...

Vladimír (*ho přeruší*) Neviděl jsem tě už někde?

Chlapec Nevím, pane.

Vladimír Ty mě neznáš?

Chlapec Neznám, pane.

Vladimír Nebyls tady včera?

Chlapec Nebyl, pane.

Vladimír Jsi tady poprvé?

Chlapec Ano, pane.

(Ticho)

Vladimír To se tak říká.
(Ticho)

No dobrá, pokračuj.

Chlapec *(jedním dechem)* Pan Godot mi přikázal, abych vám řekl, že dnes večer nepřijde, ale určitě zítra.

Vladimír To je všechno?

Chlapec Ano, pane.

Vladimír Ty pracuješ u pana Godota?

Chlapec Ano, pane.

Vladimír A co děláš?

Chlapec Hlídám kozy, pane.

Vladimír Je na tebe hodný?

Chlapec Ano, pane.

Vladimír Nebije tě?

Chlapec Ne, pane, mě ne.

Vladimír Koho bije?

Chlapec Mého bratra bije, pane.

Vladimír Aha, ty máš bratra?

Chlapec Ano, pane.

Vladimír Co dělá?

Chlapec Hlídá ovce, pane.

Vladimír Ale proč nebije taky tebe?

Chlapec Nevím, pane.

Vladimír Asi tě má rád.

Chlapec Nevím, pane.

Vladimír Dává ti dost jíst?

(Chlapec váhá)

Zdalipak ti dává dost najíst?

Chlapec Dost, pane.

Vladimír Ty nejsi nešťastný?

(Chlapec váhá)

Slyšíš?

Chlapec Ano, pane.

Vladimír No tak.

Chlapec Nevím, pane.

Vladimír Ty nevíš, zda jsi nešťastný nebo nejsi?

Chlapec Nevím, pane.

Vladimír Já také ne.

(Ticho)

Kde spíš?

Chlapec Na půdě, pane.

Vladimír S bratrem?

Chlapec Ano, pane.

Vladimír V seně?

Chlapec Ano, pane.

(Ticho)

Vladimír Dobrá, můžeš jít.

Chlapec Co mám vyřídit panu Godotovi, pane?

Vladimír Řekni mu... *(Váhá)* Řekni mu, žes nás viděl.

(Ticho)

Přece jsi nás viděl, ne?

Chlapec ANO, pane.

(Chlapec ustoupí, váhá, otočí se a utíká pryč. Světlo prudce slábne. V okamžiku je noc. V pozadí vychází měsíc, stoupá po obloze, znehybí a zaplaví scénu stříbrným jasem)

Vladimír Konečně.

(Estragon se zvedne a jde k Vladimírovi. Obě boty drží v ruce. Postaví se u rampy, vzpřímí se a hledí na měsíc)

Co děláš?

Estragon Dělán co ty, koukám na bleduli.

Vladimír Myslím s botama.

Estragon Nechám je tady.

(Ticho)

Přijde jiný, takový... takový... jako já, ale s menšíma nohama, a prokážou službu.

Vladimír Ale nemůžeš chodit bos.

Estragon Ježíš chodil.

Vladimír Ježíš! Co se vytahuješ! Nemůžeš se s ním přece rovnat!

Estragon Celý život jsem se s ním rovnal.

Vladimír Ale tam bylo teplo! Tam bylo pěkně!

Estragon Ano. A rychle se tam ukřižovávalo.

(Ticho)

Vladimír Nemáme tady už co pohledávat.

Estragon Jinde taky ne.

Vladimír Podívej, Gogo, nebuď takový. Zítra půjde všechno líp.

Estragon Jak to?

Vladimír Neslyšels, co říkal ten klučina?

Estragon Ne.

Vladimír Řekl, že Godot přijde určitě zítra.

(Ticho)

To je ti jedno?

Estragon To tedy nezbyvá, než tady počkat.

Vladimír Ty ses zbláznil! Teď je třeba se schovat. *(Vezme Estragona pod paží) Pojd!*

(Táhne Estragona, který napřed povolí a potom odporuje, až se oba zastaví)

Estragon *(si prohlíží strom)* Škoda, že nemáme kousek provazu.

Vladimír Pojd! Začíná být chladno.

(Táhne Estragona. Stejná hra)

Estragon Připomeň mi, abych vzal zítra provaz.

Vladimír Ano, pojd.

(Táhne Estragona. Stejná hra)

Estragon Jak je to dlouho, co to táhnem spolu?

Vladimír Nevím, snad už padesát let.

Estragon Vzpomínáš na den, kdy jsem se vrhl do Durance?

Vladimír Bylo zrovna vinobraní.

Estragon Tys mě vylovil.

Vladimír To je všechno mrtvo a pohřbeno.

Estragon Sušil jsem šaty na slunci.

Vladimír Pojd a nemysli už na to.

(Stejná hra)

Estragon Počkej.

Vladimír Je mi zima.

Estragon Říkám si, zda bychom neudělali líp, kdybychom šli každý svou cestou.
(Ticho)

Nebyli jsme zrozeni pro stejnou cestu.

Vladimír *(bez rozčilení)* To není tak jisté.

Estragon Ne, nic není jisté.

Vladimír Rozejít se můžem vždycky, když myslíš, že by to bylo lepší.

Estragon Teď už to nestojí za to.

(Ticho)

Vladimír To je pravda, teď už to nestojí za to.

(Ticho)

Estragon Tak jde se?

Vladimír Jdem.

(Žádný se nepohne)

O P O N A

DRUHÉ DĚJSTVÍ

Nazítří. Stejná hodina. Stejně místo. U rampy Estragonovy boty, podpatky u sebe, špičky od sebe. Luckyho klobouk na stejném místě. Strom je pokryt listy. Vladimír čile vstoupí. Zastaví se a dlouze prohlíží strom. Potom se náhle začne procházet rychlými dlouhými kroky sem tam po scéně. Zastaví se před botami, jednu zvedne, zkoumá, očichá a znovu ji pečlivě uloží na bývalé místo. Opět začne překotně přecházet sem tam. Zastaví se u pravé kulisy, zacloní rukou oči a dlouze hledí do dálky. Přejde. Zastaví se před levou kulisou, stejná hra. Přejde. Prudce se zastaví, spojí ruce na hrudi, hodí hlavu nazad a začne zpívat na plné hrdlo.

Vladimír Pes jitrničku sežral...

(Začal příliš nízko, ustane, zakašle a začne výš)

Pes jitrničku sežral
v kuchyni maličkou,
dopad ho přitom kuchař,
zabil ho paličkou.

Sběhli se všichni psově,
kopali jemu hrob...

(Ustane, přemýšlí a začne znovu)

Sběhli se všichni psově,
kopali jemu hrob,
na desce mramorové
byl nápis těchto slov:

Pes jitrničku sežral
v kuchyni maličkou,
dopad ho přitom kuchař,
zabil ho paličkou.
Sběhli se všichni psově,
kopali jemu hrob...

(Ustane, stejná hra)

Sběhli se všichni psově,
kopali jemu hrob...

(Ustne, stejná hra. Tišeji)

Kopali jemu hrob...

(Zmlkne, zůstane chvíli nepohnutě stát, pak začne horečně chodit všemi směry po scéně. Znovu se zastaví před stromem, přechází před botami, přechází, zaběhne do levé kulisy, hledí do dálky, zaběhne do pravé kulisy, hledí do dálky. V tu chvíli vejde levou kulisou Estragon, bos, hlavu mezi rameny, pomalu přejde scénu. Vladimír otočí hlavu a spatří ho)

Vladimír Tys tady zas?

(Estragon se zastaví, ale nezvedne hlavu. Vladimír jde k němu)

Pojď, abych tě obejmul!

Estragon Nesahej na mě!

(Vladimír spustí utrápeně ruce. Ticho)

Vladimír Chceš abych odešel?

(Ticho)

Gogo!

(Ticho. Vladimír ho bedlivě pozoruje)

Bili tě?

(Ticho)

Gogo!

(Estragon stále mlčí se skloněnou hlavou)

Kde jsi přenocoval?

(Ticho. Vladimír pokročí vpřed)

Estragon Nesahej na mě! Na nic se neptej! Nic mi neříkej! A zůstaň se mnou!

Vladimír Opustil jsem tě někdy?

Estragon Nechals mě odejít.

Vladimír Podívej se na mne.

(Estragon se nepohne)

(Hromovým hlasem) Podívej se na mne, povídám!

(Estragon zvedne hlavu. Dlouze na sebe hledí, couvají, postupují a sklánějí hlavu jako před uměleckým předmětem, čím dál víc se k sobě křečovitě přibližují, až se náhle obejmou a plácají jeden druhého po zádech. Konec objetí. Estragon bez opory málem upadne)

Estragon Jaký den!

Vladimír Kdo tě soužil? Vypravuj.

Estragon Zas jeden zabítý den.

Vladimír Ještě ne.

Estragon Pro mne skončil, ať se děje co se děje.

(Ticho)

Před chvílí jsi zpíval, slyšel jsem tě.

Vladimír Pravda, pamatuji.

Estragon To mě soužilo. Je sám, říkal jsem si, myslí, že jsem odešel navždy, tak si zpívá.

Vladimír Náladě nelze poručit. Celý den jsem se cítil v ohromné formě.

(Ticho)

Neprobudil jsem se v noci ani jednou.

Estragon *(smutně)* Vidíš, čuráš líp, když tady nejsem.

Vladimír Chyběls mi - a zároveň jsem byl spokojen. Není to zvláštní?

Estragon *(rozhořčen)* Spokojen?

Vladimír *(po zamyšlení)* To není to slovo.

Estragon A teď?

Vladimír *(po uvážení)* Nyní... *(radostně)* ...jsi tady... *(neutrálně)* ...jsme tady...
(smutně) ...jsem tady.

Estragon Vidíš, vede se ti hůř, když jsem tady. Mně je taky líp, když jsem sám.

Vladimír *(podrážděn)* Tak proč ses vracel?

Estragon Nevím.

Vladimír Ale já vím. Protože se neumíš bránit. Já bych tě nenechal bít.

Estragon Tomu bys nezabránil.

Vladimír Proč?

Estragon Bylo jich deset.

Vladimír Ale ne, rozuměj, zabránil bych, aby ses vystavil bití.

Estragon Nic jsem nedělal.

Vladimír Tak proč tě bili?

Estragon Nevím.

Vladimír Ne, podívej, Gogo, věci, které uniknou tobě, neunikají mně. To musíš uznat.

Estragon Povídám, že jsem nic neudělal.

Vladimír Dost možná, že ne. Ale je způsob, je způsob, jak si chránit kůži. Konečně, nechme toho. Vrátil ses a já jsem spokojen.

Estragon Bylo jich deset.

Vladimír Ty taky musíš být celkem spokojen, přiznej se.

Estragon S čím spokojen?

Vladimír Žes mne našel.

Estragon Myslíš?

Vladimír Řekni to, i když to není pravda.

Estragon Co mám říci?

Vladimír Řekni: Jsem spokojen.

Estragon Jsem spokojen.

Vladimír Já taky.

Estragon Já taky.

Vladimír Jsme spokojeni.

Estragon Jsme spokojeni.

(Ticho)

Co budem dělat nyní, když jsme spokojeni?

Vladimír Čekat na Godota.

Estragon Máš pravdu.

(Ticho)

Vladimír Je tady od včerejška něco nového.

Estragon A co když nepřijde?

Vladimír *(po chvílce nechápavosti)* Uvidíme.

(Ticho)

Povídám, že je tady od včerejška něco nového.

Estragon Všechno zahrívá.

Vladimír Jen se podívej na ten strom.

Estragon Dvakrát se nepadá do stejného hnoje.

Vladimír Povídám, podívej se na ten strom.

(Estragon hledí na strom)

Estragon Včera tu nebyl?

Vladimír Ale byl. Nepamatuješ se! Chyběl vlásek a mohli jsme tu oba viset. *(Zamyslí se)* Ovšem, samozřejmě *(odděluje slova)*, mo-hli jsme tu o-ba vi-set. Ale tys nechtěl. Nepamatuješ se?

Estragon To se ti zdálo.

Vladimír Je to možné, žes už zapomněl?

Estragon Jsem už takový. Buď zapomenu v tu ránu nebo nezapomenu nikdy.

Vladimír Co Pozzo a Lucky, na tys taky zapomněl?

Estragon Pozzo a Lucky?

Vladimír Zapomněl všechno.

Estragon Vzpomínám na jednoho zuřivce, který mi vpálil pár kopanců. Potom dělal blba.

Vladimír To byl Lucky.

Estragon To si pamatuju. A kdy to bylo?

Vladimír Na toho druhého, co ho vedl, si nevzpomínáš?

Estragon Dal mi kosti.

Vladimír To byl Pozzo.

Estragon A ty tvrdíš, že tohle všechno bylo včera?

Vladimír Ale ano, kdypak?

Estragon A tady?

Vladimír Ale ovšem! Ty to nepoznáváš?

Estragon *(náhle zlostně)* Poznávám! Co je tu k poznání? Táhl jsem ten kurevský život samou mizérií. A ty chceš, abych rozeznával jemnosti. *(Rozhlédne se kolem)* Jen se podívej na to svinstvo. Nevytáhl jsem z něj paty.

Vladimír Klid, klid.

Estragon Tak mi dej pokoj s tvými krajinkami. Povídej o podsvětí.

Vladimír Přece mi nebudeš povídat *(gesto)*, že se to podobá Vaucluse! Je to přece velký rozdíl, ať je to jak chce.

Estragon Vaucluse. Kdo mluví o Vaucluse?

Vladimír Ale tys byl přece ve Vaucluse?

Estragon Ale ne, nikdy jsem nebyl ve Vaucluse. Povídám, že jsem ubil celou svou kapavkovou existenci tady! Tady! V Hovnocluse.

Vladimír Byli jsme přece spolu ve Vaucluse, za to bych dal krk. Byli jsme tam na vinobraní, že jo, u jakéhosi Bonnellyho, V Roussillon.

Estragon *(klidně)* To je možné, ničeho jsem si nevšímal.

Vladimír Je tam všechno červené!

Estragon *(utrmáčen)* Povídám, že jsem si ničeho nevšímal!

(Ticho. Vladimír zhluboka vzdychne)

Vladimír S tebou je těžko žít, Gogo.

Estragon Nejlepší by bylo se rozejít.

Vladimír To říkáš vždycky. A pokaždé se vracíš.

(Ticho)

Estragon Aby byl pokoj, bylo by třeba mě zabít, jako každého jiného.

Vladimír Koho jiného?

(Ticho)

Koho jiného?

Estragon Jako miliardy jiných.

Vladimír *(mravoučně)* Každý nese svůj kříž. *(Vzdychne)* Zakrátko a nakrátko.

Estragon Zkusme mluvit bez rozčilení, když už čekáme a nejsme schopni držet hubu.

Vladimír To je pravda, jsme bezední.

Estragon Abychom nemuseli přemýšlet.

Vladimír Vymlouváme se.

Estragon Abychom nemuseli vnímat.

Vladimír Zdůvodňujem.

Estragon Samé mrtvé hlasy.

Vladimír To je šelest křídel.

Estragon Listí.

Vladimír Písku.

Estragon Listí.

(Ticho)

Vladimír Mluví všechny najednou.

Estragon Každý zvlášť.

(Ticho)

Vladimír Spíše šepotají.

Estragon Šumí.

Vladimír Hučí.

Estragon Šumí.

(Ticho)

Vladimír Co vyprávějí?

Estragon Povídají o svém životě.

Vladimír Nestačí jim, že žily.

Estragon Musí o něm vyprávět.

Vladimír Nestačí jim, že zemřely.

Estragon To nestačí.

(Ticho)

Vladimír To je jako šelest peří.

Estragon Listí.

Vladimír Prachu.

Estragon Listí.

(Dlouhé ticho)

Vladimír Řekni něco.

Estragon Snažím se.

(Dlouhé ticho)

Vladimír *(úzkostně)* Řekni cokoli.

Estragon Co děláme teď?

Vladimír Čekáme na Godota.

Estragon Máš pravdu.

(Ticho)

Vladimír Jak je to těžké.

Estragon Co kdybys zazpíval?

Vladimír Ne! Ne! *(Hledá výraz)* Nezbývá než začít znovu.

Estragon To se mi skutečně nezdá tak těžké.

Vladimír Těžký je jen začátek.

Estragon Můžeme začít čímkoliv.

Vladimír Ano, ale je nutné se rozhodnout.

Estragon To je pravda.

(Ticho)

Vladimír Pomoz mi!

Estragon Snažím se.

(Ticho)

Vladimír Kdo hledá, chápe.

Estragon To je pravda.

Vladimír Ale těžko najde.

Estragon Je to tak.

Vladimír Ale těžko přemýšlí.

Estragon Přesto se přemýšlí.

Vladimír Ale ne, to je nemožné.

Estragon Odporujeme si, to je ono.

Vladimír Nemožné.

Estragon Myslíš?

Vladimír Neodvažujem se už přemýšlet.

Estragon Na co si tedy stěžujem?

Vladimír Přemýšlet není to nejhorší.

Estragon No dobrá, dobrá, ale už je to tak.

Vladimír Jak, už je to tak?

Estragon Tak je to, dávejme si otázky.

Vladimír Co tím chceš říci, že už je to tak?

Estragon Už je to tak při nejmenším.

Vladimír Samozřejmě.

Estragon Tak co? Budem se pokládat za šťastné?

Vladimír Strašlivé je, že se přemýšlelo.

Estragon Nám se to nikdy nestalo?

Vladimír Odkud se berou všechny ty mrtvoly?

Estragon Ty kosti.

Vladimír Tak tak.

Estragon Jasně.

Vladimír Asi se trochu přemýšlelo.

Estragon Docela na začátku.

Vladimír Kostnice, kostnice.

Estragon Lepší je nedívat se.

Vladimír To přitahuje oči.

Estragon To je pravda.

Vladimír Proti vlastní vůli.

Estragon Co?

Vladimír Proti vlastní vůli.

Estragon Rozhodně bychom se měli vrátit k přírodě.

Vladimír To jsme zkusili.

Estragon To je pravda.

Vladimír To není to nejhorší, samozřejmě.

Estragon Cože?

Vladimír Že se přemýšlelo.

Estragon Jasně.

Vladimír Ale bez toho bychom se obešli.

Estragon Tak co chceš?

Vladimír Já vím, já vím.

(Ticho)

Estragon To nebylo zlé, na malý kalup.

Vladimír Ne, ale bude třeba najít něco jiného.

Estragon To víš.

Vladimír To víš.

Estragon To víš.

(Oba přemýšlejí)

Vladimír Co jsem to říkal? Mohli bychom od toho začít.

Estragon Kdy?

Vladimír Úplně na začátku.

Estragon Na začátku čeho?

Vladimír Dnešního večera. Říkal jsem... říkal jsem...

Estragon Tak to teda na mně žádáš mnoho.

Vladimír Počkej... objali jsme se... byli jsme spokojeni... spokojeni... co děláme teď, když jsme spokojeni... čekáme... no tak... už to mám... čekáme... teď, když jsme spokojeni... čekáme... tak vida... Á, strom!

Estragon Strom?

Vladimír Ty si nevzpomínáš?

Estragon Jsem utrmácený.

Vladimír Podívej se.

(Estragon hledí na strom)

Estragon Nic nevidím.

Vladimír Včera byl úplně černý a jako kostlivec. Dnes je obalen listím.

Estragon Listím?

Vladimír Za jedinou noc.

Estragon Je asi jaro.

Vladimír Ale za jedinou noc.

Estragon Povídám ti, že jsme tady nebyli včera. Tos měl asi můru.

Vladimír A kde jsme byli včera večer podle tebe?

Estragon Nevím. Jinde. V jiném kupé. Je tu dost prázdného prostoru.

Vladimír (*jist svým počínáním*) Dobrá. Nebyli jsme tu včera večer. A co jsme tedy dělali včera večer?

Estragon Co jsme dělali?

Vladimír Zkus si vzpomenout.

Estragon Dobře... asi jsme camrali.

Vladimír (*s ovládním*) O čem?

Estragon No... o zlámané grešli, do větru. (*S jistotou*) Ovšem, vzpomínám, včera večer jsme camrali do větru. Je to už věčnost, co se tak otravujem.

Vladimír Nevzpomínáš si na žádnou událost, na žádnou okolnost?

Estragon (*mrzutě*) Nemuč mě, Didi.

Vladimír Slunce? Měsíc? Nevzpomínáš?

Estragon Musely tady být, jako obvykle.

Vladimír Nepozoroval jsi nic neobyčejného?

Estragon Bohužel.

Vladimír Co Pozzo a Lucky?

Estragon Pozzo?

Vladimír Kostí.

Estragon Spíš kústečky.

Vladimír Dal ti je Pozzo.

Estragon Nevím.

Vladimír A kopanec?

Estragon Kopanec? To je pravda, dali mi pár kopanců.

Vladimír Lucky ti je vpálil.

Estragon To všechno bylo včera?

Vladimír Ukaž nohu.

Estragon Kterou?

Vladimír Obě. Vyhrň si nohavici.

(Estragon natáhne nohu k Vladimírovi a málem upadne. Vladimír uchopí nohu. Estragon vrávorá)

Vyhrň si nohavici.

Estragon *(vrávorá)* Nemůžu.

(Vladimír poodhrne kalhoty, prohlíží nohu a pustí ji. Estragon málem upadne)

Vladimír Druhou.

(Estragon podává stejnou nohu)

Povídám druhou!

(Stejná hra s druhou nohou)

Ovšem, tady je zanícená rána.

Estragon A co je?

Vladimír Kde máš boty?

Estragon Asi jsem je zahodil.

Vladimír Kdy?

Estragon Nevím.

Vladimír Proč?

Estragon Nevzpomínám.

Vladimír Ne, myslím proč jsi je zahodil?

Estragon Tlačily mě.

Vladimír *(ukáže na boty)* Támhle jsou!

(Estragon se zahledí na boty)

Na stejném místě, kdes je nechal včera večer.

(Estragon jde k botám, skloní se a zblízka je prohlíží)

Estragon To nejsou moje.

Vladimír Nejsou tvoje?

Estragon Moje byly černé. Tyhle jsou žluté.

Vladimír Víš určitě, že tvoje byly černé?

Estragon Totiž byly šedivé.

Vladimír A tyhle jsou žluté? Ukaž.

Estragon *(zvedne jednu botu)* Vlastně jsou nazelenalé.

Vladimír *(vykročí)* Ukaž.

(Estragon mu podá botu. Vladimír ji prohlíží a s hněvem ji odhodí)

No tak!

Estragon Vidíš, to všechno jsou...

Vladimír Už vím, co to je. Ano, už vím, co se stalo.

Estragon To všechno jsou..

Vladimír To je jednoduché jako facka. Přišel nějaký dobrák, vzal tvoje a nechal svoje.

Estragon Proč?

Vladimír Jeho mu nesesděly, tak si vzal tvoje.

Estragon Ale moje byly moc malé.

Vladimír Tobě. Ne jemu.

Estragon Jsem unaven.

(Ticho)

Pojď-me od-tud.

Vladimír Nemůžem.

Estragon Proč?

Vladimír Čekáme na Godota.

Estragon Máš pravdu.

(Ticho)

Co uděláme?

Vladimír Nedá se nic dělat.

Estragon Ale já už nemohu.

Vladimír Nechceš ředkvičku?

Estragon Nic jiného nemáš?

Vladimír Jsou ředkvičky a tuřín.

Estragon Mrkev už není?

Vladimír Ne. Ostatně s tou mrkví to přeháníš.

Estragon Tak mi dej ředkvičku.

*(Vladimír hrabe po kapsách, nachází jen tuřín, nakonec najde ředkvičku, podá ji Estragonovi, který ji prohlíží a očichává)
Je černá.*

Vladimír Je to ředkvička.

Estragon Víš dobře, že mám rád červené.

Vladimír Tak ji tedy nechceš?

Estragon Mám rád jenom červené.

Vladimír Tak mi ji vrať.

(Estragon mu vrací ředkvičku)

Estragon Dojdu si pro mrkev. *(Nepohne se)*

Vladimír To opravdu nemá cenu.

Estragon Ne tak docela.

(Ticho)

Vladimír Nezkusíš je?

Estragon Zkusil jsem všechno.

Vladimír Myslím boty.

Estragon Myslíš?

Vladimír Uběhne při tom čas.

(Estragon váhá)

Rozhodně to bude změna.

Estragon Zábava.

Vladimír Povyražení.

Estragon Zábava.

Vladimír Zkus to.

Estragon Pomůžeš mi?

Vladimír Samozřejmě.

Estragon Neprotloukáme se spolu tak špatně, že jo, Didi?

Vladimír Ovšem, ovšem. Jen do toho, napřed zkus levou.

Estragon Vždycky se něco najde, abychom měli dojem, že existujem, že jo, Didi?

Vladimír *(netrpělivě)* Ovšem, ovšem, jsme kouzelníci. Ale nedejme se odvrátit od toho, pro co jsme se rozhodli. *(Sebere jednu botu)* Dej sem nohu.

(Estragon se přiblíží a natáhne nohu)

Druhou, čuně!

(Estragon zvedne druhou nohu)

Výš!

(Zamotaná těla vrávorají napříč scénou. Konečně se Vladimírovi podaří about mu botu)

Zkus chodit!

(Estragon vykročí)

Tak co?

Estragon Je mi.

Vladimír *(vyndává provázek z kapsy)* Zašněrujem ji.

Estragon *(prudce)* Ne, ne, šněrovat ne, šněrovat ne!

Vladimír Děláš chybu. Zkusme druhou.

(Stejná hra)

Tak co?

Estragon Je mi taky.

Vladimír Netlačí tě?

Estragon *(několikrát rázně vykročí)* Ještě ne.

Vladimír Tak si je můžeš nechat.

Estragon Jsou moc velké.

Vladimír Snad se jednou zmůžeš na ponožky.

Estragon To je pravda.

Vladimír Tak co, necháš si je?

Estragon Už dost o těch botách.

Vladimír Ano, ale...

Estragon Dost!

(Ticho)

Přece jen si sednu. (Hledá, kam se posadit, potom si jde sednout tam, kde seděl na začátku prvního dějství)

Vladimír Právě tam jsi seděl včera večer.

(Ticho)

Estragon Kdybych tak mohl usnout.

Vladimír Včera večer jsi spal.

Estragon Zkusím to. *(Zaujme děložní držení těla s hlavou mezi nohama)*

Vladimír Počkej. *(Přiblíží se k Estragonovi a začne hlasitě zpívat)*

Hajej, dadej...

Estragon Ne tak nahlas.

Vladimír Hajej, dadej,
hajej, dadej,
hajej, dadej,
hajej...

(Estragon usne. Vladimír svlékne kabát, přikryje mu ramena, potom začne chodit křížem krážem po jevišti a bije rukama aby, se zahřál. Estragon se náhle probudí, vstane a udělá několik bláznivých kroků. Vladimír k němu přiběhne a obejmě ho)

Tady... tady... tady jsem... neboj se!

Estragon Ach!

Vladimír Tady... tady... už je po všem.

Estragon Padal jsem.

Vladimír Je po všem, už na to nemysli.

Estragon Byl jsem na...

Vladimír Ne, ne, nic neříkej. Pojď se trochu projít.

(Uchopí Estragona za ruku a chodí s ním křížem krážem po scéně, až Estragon odmítne jít dál)

Estragon Dost, jsem unaven.

Vladimír Chceš raději trčet jako sloup a nic nedělat?

Estragon Ano.

Vladimír Jak chceš.

(Pustí Estragona, jde sebrat kabát a oblékne se)

Estragon Pojďme odtud.

Vladimír Nemůžem.

Estragon Proč?

Vladimír Čekáme na Godota.

Estragon Máš pravdu.

(Vladimír začne znovu přecházet)

Nemůžeš chvíli postát?

Vladimír Je mi zima.

Estragon Přišli jsme moc brzo.

Vladimír To je vždycky, když nastává noc.

Estragon Ale noc nenastává.

Vladimír Nastane náhle, jako včera.

Estragon Pak bude noc.

Vladimír A my budeme moci odejít.

Estragon Pak bude zase den.

(Ticho)
Co dělat, co dělat?

Vladimír *(se zastaví, prudce)* Už jsi skončil s tím skuhráním? Začínáš mi ležet v žaludku, s tím kňučením.

Estragon Jdu pryč.

Vladimír *(zpozoruje Luckyho klobouk)* Heleďme.

Estragon Sbohem.

Vladimír Luckyho klobouk. *(Přiblíží se ke klobouku)* Už jsem tady hodinu a neviděl jsem ho! *(Velmi spokojeně)* To je ohromné!

Estragon Už mě neuvidíš.

Vladimír Tedy jsem se nemýlil v místě. Můžeme být klidní. *(Sebere Luckyho klobouk, prohlíží ho a narovnává)* Byl to jistě krásný klobouk. *(Nasadí si ho místo svého, který podá Estragonovi)* Tu máš!

Estragon Co?

Vladimír Podrž mi ho.

(Estragon uchopí Vladimírův klobouk. Vladimír si oběma rukama narovná Luckyho klobouk. Estragon si nasadí Vladimírův klobouk a svůj podá Vladimírovi. Vladimír uchopí Estragonův klobouk. Estragon si oběma rukama upraví Vladimírův klobouk. Vladimír si nasadí Estragonův klobouk a Luckyho klobouk podá Estragonovi. Estragon uchopí Luckyho klobouk. Vladimír si oběma rukama upraví Estragonův klobouk. Estragon si nasadí Luckyho klobouk a vrátí zpátky Vladimírovi jeho klobouk. Vladimír uchopí svůj klobouk. Estragon si oběma rukama upraví Luckyho klobouk. Vladimír si nasadí svůj klobouk a vrátí Estragonovi jeho klobouk. Estragon uchopí svůj klobouk. Vladimír si upraví oběma rukama svůj klobouk. Estragon si nasadí svůj klobouk a Luckyho klobouk podá Vladimírovi. Vladimír uchopí Luckyho klobouk. Estragon si upraví oběma rukama svůj klobouk. Vladimír si nasadí Luckyho klobouk a svůj podá Estragonovi. Estragon uchopí Vladimírův klobouk. Vladimír si upraví oběma rukama Luckyho klobouk. Estragon vrátí Vladimírovi jeho klobouk, který ho uchopí a vrátí Estragonovi. Estragon jej vezme a vrátí Vladimírovi. Vladimír jej přijme a odhodí. Všechno v živém tempu)

Vladimír Sedí mi?

Estragon Nevím.

Vladimír To nemyslím, jak se ti líbím? *(Koketně otočí hlavu napravo i nalevo a zatváří se jako manekýnka)*

Estragon Hrůza.

Vladimír Ale ne větší než obvykle?

Estragon Stejně.

Vladimír Tak si ho můžu nechat. Můj mě tlačil.

(Ticho)

Jak bych to řek?

(Ticho)

Škrábal mě.

Estragon Jdu pryč.

Vladimír Nechceš si hrát?

Estragon Na co hrát?

Vladimír Mohli bychom si hrát na Pozza a Luckyho.

Estragon Neznám.

Vladimír Já budu dělat Luckyho a ty budeš dělat Pozza.

(Udělá Luckyho, který se prohýbá pod tíží zavazadel. Estragon ho s úžasem pozoruje)

Začni.

Estragon Co mám začít?

Vladimír Nadávej mi.

Estragon Špinavče.

Vladimír Hůř.

Estragon Syčáku! Zhýralče!

(Vladimír postoupí, couvne, stále ohnutý)

Vladimír Poruč, abych přemýšlel.

Estragon Co?

Vladimír Řekni: Přemýšlej, čuně!

Estragon Přemýšlej, čuně!

(Ticho)

Vladimír Nemohu!

Estragon Dost!

Vladimír Řekni, abych tančil.

Estragon Jdu pryč.

Vladimír Tanči, čuně!

(Zmítá se na místě. Estragon rychle odejde)

Nemohu. *(Zvedne hlavu a když nespatří Estragona, vyrazí drásavý výkřik)* Gogo!

(Ticho. Začne běhat dlouhými kroky po scéně. Estragon se překotně vrátí a běží udýchaný k Vladimírovi. Zůstanou stát několik kroků jeden od druhého)

Konečně žes tady.

Estragon *(udýchaný)* Jsem proklet.

Vladimír Kdes byl? Já myslil, žes odešel navždy!

Estragon Až na konci svahu. Přicházejí.

Vladimír Kdo?

Estragon Nevím.

Vladimír Kolik?

Estragon Nevím.

Vladimír *(vítězně)* To je Godot! Konečně! *(Obejme vřele Estragona)* Gogo! To je Godot! Naše spása! Pojďme mu naproti! Pojď!

(Táhne Estragona ke kulise. Estragon odporuje, vyprostí se a odběhne na druhou stranu)

Gogo! Vrať se!

(Ticho. Vladimír běží ke kulise, odkud přišel Estragon a hledí do dálky. Estragon se překotně vrací a utíká k Vladimírovi, který se vrací)

Ty ji tu zas?

Estragon Jsem zatracen!

Vladimír Byls daleko?

Estragon Až na kraji svahu.

Vladimír Jsme zde opravdu na plošině. Bez nejmenší pochybnosti jsme na plošině.

Estragon Tamtudy jdou taky.

Vladimír Jsme obklíčení.

(Estragon se vzrušeně vrhne k zadnímu plátnu, zamotá se tam a upadne)

Tam není východ, blbče! *(Vladimír jde Estragona zvednout a přivede ho k rampě. Gesto směrem k obecenstvu)* Tady není nikdo. Uteč tudy. Jdi.

(Strká ho na okraj rampy. Estragon zděšeně couvá)

Nechceš? No, to se dá pochopit. *(Zamyslí se)* Nezbývá než zmizet.

Estragon Kam?

Vladimír Za strom.

(Estragon váhá)

Rychle. Za strom.

(Estragon se běží schovat za strom, který ho ukryje jen velmi málo)
Už se ani nehni!

(Estragon vyjde zpoza stromu)

Tenhle strom nám rozhodně není nic platný. *(Estragonovi)* Nepřeskočilo ti?

Estragon *(klidněji)* Ztratil jsem hlavu. *(Zahanbeně skloní hlavu)* Promiň. *(Zvedne hrdě hlavu)*
To bylo naposled. Teď uvidíš. Řekni, co je třeba dělat.

Vladimír Nedá se nic dělat.

Estragon Ty se postavíš tadyhle.

(Odvede Vladimíra k levé kulise, postaví ho doprostřed cesty, zády do scény)

A teď se nehýbej a oči do hrsti.

(Běží k druhé kulise. Vladimír ho pozoruje přes rameno. Estragon se zastaví, zadívá se do dálky a obrátí se. Oba dva se pozorují přes rameno)

Zády k sobě, jako za starých dobrých časů!

(Malou chvíli jeden druhého pozoruje a potom začnou oba číhat. Dlouhé ticho)

Nevidíš něco přicházet?

Vladimír *(se otočí)* Co?

Estragon *(hlasitěji)* Nevidíš něco přicházet?

Vladimír Ne.

Estragon Já taky ne.

(Opět začnou číhat. Dlouhé ticho)

Vladimír Zmýlil ses asi.

Estragon *(se otočí)* Co?

Vladimír *(hlasitěji)* Zmýlil ses asi.

Estragon Nekřič.

(Opět začnou číhat. Dlouhé ticho)

Vladimír

Estragon *(společně se otočí)* To je...

Vladimír Promiň!

Estragon Jen mluv.

Vladimír Ale ne.

Estragon Ale ano.

Vladimír Přerušil jsem tě.

Estragon Naopak.

(Hněvivě se pozorují)

Vladimír No tak, bez ceremonií.

Estragon No tak, nebuď tvrdohlavý.

Vladimír *(hlasitě)* Povídám, abys dokončil větu!

Estragon *(stejně)* Dokonči svou.

(Ticho. Vykročí jeden proti druhému a zastaví se)

Vladimír Bídničku!

Estragon To je ono, vynadejme si.

(Výměna urážek. Ticho)

Teď se udobřeme.

Vladimír Gogo!

Estragon Didi!

Vladimír Podej mi ruku!

Estragon Tu máš!

Vladimír Pojď do mé náruče!

Estragon Do tvé náruče?

Vladimír *(rozpíná ruce)* Na hrud!

Estragon No jedem.

(Obejmou se. Ticho)

Vladimír Ten čas letí, když se bavíme.

(Ticho)

Estragon Co budem dělat teď?

Vladimír Zatím.

Estragon Zatím.

(Ticho)

Vladimír Co si dát rozcvičku?

Estragon Rozcvičku.

Vladimír Zvláchnění.

Estragon Uvolňování.

Vladimír Kroužení.

Estragon Uvolňování.

Vladimír Kvůli zahřátí.

Estragon Kvůli uklidnění.

Vladimír Tak jedem.

(Začne poskakovat. Estragon ho napodobuje)

Estragon *(přestane)* Dost, jsem unaven.

Vladimír *(přestane)* Nejsme ve své kůži. Zkusme raději pár výdechů.

Estragon Už sotva dýchám.

Vladimír Máš pravdu.

(Ticho)

Udělejme třeba strom, kvůli rovnováze.

Estragon Strom?

(Vladimír dělá nepovedený strom)

Vladimír *(ustane)* Teď ty.

(Estragon dělá nepovedený strom)

Estragon Myslíš, že mne vidí Bůh?

Vladimír Musíš zavřít oči.

(Estragon zavře oči a zmítá se ještě víc)

Estragon *(ustane, mává pěstmi a křičí na plné hrdlo)* Můj Bože, smiluj se nade mnou!

Vladimír A já?

Estragon Nade mnou! Nade mnou! Slitování nade mnou!

(Vchází Pozzo a Lucky. Pozzo oslepl. Lucky je obtížen jako v prvním dějství. Provaz jako v prvním dějství, ale mnohem kratší, aby umožnil Pozzovi sledovat Luckyho pohodlněji. Lucky má nový klobouk. Když spatří Vladimíra a Estragona, zůstane stát. Pozzo pokračuje v cestě, až na něho narazí. Vladimír a Estragon couvnou)

Pozzo *(se zachytí Luckyho, který zakolísá pod novou tíží)* Co je? Kdo volal?

(Lucky padá, pouští všechno na zem a strhává Pozza. Oba zůstanou bez hnutí nataženi uprostřed zavazadel)

Estragon To je Godot?

Vladimír Přišli jako na zavalanou. *(Jde k hromadě, následován Estragonem)* Konečně posila!

Pozzo *(prázdným hlasem)* Pomoc.

Estragon To je Godot?

Vladimír Začínali jsme strachy couvat. Teď máme zajištěn konec našeho večera.

Pozzo Pomóc!

Estragon Volá o pomoc.

Vladimír Nejsme už sami v očekávání noci, v očekávání Godota, v očekávání... očekávání. Celý večer jsme zápasili, odkázáni na vlastní síly. Nyní to skončilo. Nadešel zítřek.

Estragon Ale oni jen procházejí.

Pozzo Pomóc!

Vladimír Čas už letí docela jinak. Slunce zapadne, vyjde měsíc a my odtud... odejdem!

Estragon Ale oni jen procházejí.

Vladimír To bude stačit.

Pozzo Smilování!

Vladimír Ubohý Pozzo!

Estragon Věděl jsem, že je to on.

Vladimír Kdo?

Estragon Godot.

Vladimír Ale to není Godot.

Estragon To není Godot?

Vladimír To není Godot.

Estragon A kdo je to?

Vladimír Pozzo.

Pozzo To jsem já! To jsem já! Pomozte mi vstát!

Vladimír Nemůže vstát!

Estragon Pojďme odtud.

Vladimír Nemůžem.

Estragon Proč?

Vladimír Čekáme na Godota.

Estragon Máš pravdu.

Vladimír Možná, že má pro tebe kosti.

Estragon Kostí?

Vladimír Z kuřete. Nevzpomínáš?

Estragon To byl on?

Vladimír Ano.

Estragon Zeptej se ho.

Vladimír Nepomůžem mu napřed?

Estragon Proč?

Vladimír Aby mohl vstát.

Estragon Nemůže vstát?

Vladimír Chce vstát.

Estragon Tak ať vstane.

Vladimír Nemůže.

Estragon Co je mu?

Vladimír Nevím.

(Pozzo se svíjí, nařiká a bije pěstmi do země)

Estragon Co ho napřed požádat o kosti? Když odmítne, tak ho tu necháme.

Vladimír Myslíš, jako že je nám vydán na milost a nemilost?

Estragon Ano.

Vladimír A že je nutno za naši ochotu klást podmínky?

Estragon Ano.

Vladimír To se zdá inteligentní, jen co je pravda. Ale bojím se jedné věci.

Estragon Jaké?

Vladimír Aby se Lucky náhle nerozhoupal. To bychom se podělali.

Estragon Lucky?

Vladimír Ten, co tě včera napadl.

Estragon Povídám, že jich bylo deset.

Vladimír Ale ne, ten co tě zkopal dřív.

Estragon On je tady?

Vladimír Což nevidíš? *(Ukáže)* Teď je klidný. Ale v okamžiku se může rozzuřit.

Estragon Co kdybychom mu dali oba pořádně za vyučenou?

Vladimír Myslíš, kdybychom mu sáhli na kobytku, zatímco spí?

Estragon Ano.

Vladimír To je dobrý nápad. Ale dokážem to? Spí opravdu?

(Ticho)

Ne, bude lepší, když využijem toho, že Pozzo volal o pomoc, pomůžem mu a spolehnem na jeho uznanost.

Estragon Už nic nechce.

Vladimír Protože ztratil naději.

Estragon To je možné. Ale...

Vladimír Neztrácejme čas zbytečnými řečmi.

(Ticho. Se západem)

Udělejme něco, když máme příležitost! To se nám každý den nenaskytne, aby nás potřebovali. Abych pravdu řekl, ne že by potřebovali právě nás. Jiní by to udělali také, jestli ne líp. Výzva, kterou jsme zaslechli, je určena spíš celému lidstvu. Ale v této chvíli na tomto místě jsme lidstvo my, ať se nám to líbí nebo ne. Využijme toho dřív, než bude příliš pozdě. Reprezentujme důstojně plemeno, do něhož nás neštěstí zamíchalo. Co tomu říkáš?

Estragon Nepsloval jsem.

Vladimír Je pravda, že když přemýšlíme se založenýma rukama, pro i proti, děláme rovněž čest svému postavení. Tygr se vrhne na pomoc svým rozencům bez nejmenšího rozjímání. Nebo se také spasí v nejneprostupnější houštině. Ale o to nejde. Je třeba se ptát na to, co děláme teď. Máme štěstí, že to víme. Ano, v tomto nesmírném zmatku je jen jedna věc jasná: čekáme na příchod Godota.

Estragon Máš pravdu.

Vladimír Nebo na setmění.

(Ticho)

Jsme na dostaveníčku, přesně vzato. Nejsme svatí, ale jsme na dostaveníčku. Kolik lidí to může o sobě říct?

Estragon Spousta.

Vladimír Myslíš?

Estragon Nevím.

Vladimír To je možné.

Pozzo Pomoc!

Vladimír Je jisté, že v takovém postavení je čas dlouhý a nutí nás naplnit ho rejdy, které se mohou zdát na první pohled, abych tak řekl, rozumné, ale na něž jsme si zvykli. Ty mi řekneš, že je to proto, abychom zabránili našemu rozumu ztroskotat. To je samozřejmé. Ale nebloudí již v nezměrných hlubinách nepřetržité noci, to je to, na co se občas ptám sám sebe. Sleduješ mou úvahu?

Estragon Rodíme se všichni šílení. Někteří v tom setrváváme.

Pozzo Pomoc, zaplatím vám!

Estragon Kolik?

Pozzo Sto franků.

Estragon To je málo.

Vladimír Nepřeháněl bych to.

Estragon Myslíš, že je to dost?

Vladimír Ne, myslím to tvrzení, že jsem neměl hlavu v pořádku, když jsem přišel na svět. Ale o to nejde.

Pozzo Dvě stě.

Vladimír Čekáme. Nudíme se. *(Zvedne ruku)* Ne, neprotestuj, nudíme se hrozně, to je bezesporu. Dobrá. Co uděláme, když se nabízí změna? Propásnem ji. Tak do práce. *(Postoupí k Pozzovi a zastaví se)* V okamžiku se všechno rozptýlí a zůstanem znovu sami uprostřed samoty. *(Zamyslí se)*

Pozzo Dvě stě!

Vladimír Už jdem.

(Zkouší zvednout Pozza, ale nedaří se mu to, znovu to zkusí, klopýtne v zavazadlech, upadne, pokusí se vstát, ale bezvýsledně. Ticho)

Estragon Co je to s vámi?

Vladimír Pomóc!

Estragon Jdu pryč!

Vladimír Neopouštěj mě! Zabijou mě!

Pozzo Kde to jsem?

Vladimír Gogo!

Pozzo Pomóc!

Vladimír Pomoz mi!

Estragon Já jdu pryč.

Vladimír Napřed mi pomoz. Potom odejdem spolu.

Estragon To jen slibuješ.

Vladimír Přísahám!

Estragon A nevrátíme se nikdy.

Vladimír Nikdy!

Estragon Půjdem do Ariege.

Vladimír Kam budeš chtít.

Pozzo Tři sta! Čtyři sta!

Estragon Vždycky jsem si přál, toulat se v Ariège.

Vladimír Budeš se tam toulat.

Estragon Kdo se to uprdnul?
Vladimír Pozzo.

Pozzo To já! To já! Smilování!

Estragon To je hnus.

Vladimír Honem! Honem! Podej mi ruku!

Estragon Jdu pryč!
(*Ticho*)
(*hlasitěji*) Jdu pryč!

Vladimír Konečně, zvednu se taky docela dobře sám. (*Zkouší vstát, ale znovu upadne*) Dřív nebo později!

Estragon Co je ti?

Vladimír Klid' se!

Estragon Ty tady zůstaneš?

Vladimír Zatím.

Estragon Vstaň, no tak, uvidíš, že se nachladiš.

Vladimír Nestarej se o mě.

Estragon No tak, Didi, nebuď paličatý.
(*Natáhne ruku k Vladimírovi, který ji spěšně uchopí*)
Vzhůru, vstaň!

Vladimír Zatáhni!
(*Estragon zatáhne, klopýtne a upadne. Dlouhé ticho*)

Pozzo Pomóc!

Vladimír Jsme tady!

Pozzo Kdo jste?

Vladimír Lidé.

(Ticho)

Estragon Jak je mi tady na zemi dobře.

Vladimír Můžeš vstát?

Estragon Nevím.

Vladimír Zkus to.

Estragon Hned, hned.

(Ticho)

Pozzo Co se stalo?

Vladimír *(hlasitě)* Drž hubu už jednou. Jsi horší než cholera! Myslí jenom na sebe.

Estragon Co kdybychom zkusili spát?

Vladimír Slyšels to? Chce vědět, co se stalo!

Estragon Nech ho a spi!

(Ticho)

Pozzo Smilování! Smilování!

Estragon *(náhle vyskočí ze spaní)* Co? Co se děje?

Vladimír Ty jsi spal?

Estragon Myslím.

Vladimír To je zase ten špinavec, Pozzo!

Estragon Řekni mu, ať zklapne! Rozbij mu tlamu!

Vladimír *(zasazuje Pozzovi rány)* Máš dost? Budeš držet hubu? Štěnice!

(Pozzo se vyprostí a odplazí se s výkřiky bolesti. Občas se zastaví, šmátrá ve vzduchu slepeckými pohyby a volá Luckyho. Vladimír, opřený o loket, ho pozoruje)

Zachránil se.

(Pozzo se zhroutí. Ticho)

Upadl!

Estragon Tak se přece zvedl?

Vladimír Ne.

Estragon Povídáš, že upadl.

Vladimír Klekl si.

(Ticho)

Snad jsme byli trochu krutí.

Estragon To se nepříhodí často.

Vladimír Žadonil o pomoc. Zůstali jsme hlouš. Naléhal. Tak jsme ho zbili.

Estragon To je pravda.

Vladimír Už se nehýbá. Snad zemřel.

Estragon Protože jsme mu chtěli pomoci, jsme sami v bryndě.

Vladimír To je pravda.

Estragon Neuhodils ho příliš silně?

Vladimír Vrazil jsem mu pár pořádných ran.

Estragon Tos neměl.

Vladimír Vždyť jsi to chtěl sám.

Estragon Máš pravdu.

(Ticho)

Co teď budu dělat?

Vladimír Kdybych se k němu mohl doplazit.

Estragon Neopouštěj mě!

Vladimír Co kdybych ho zavolal?

Estragon To je ono, zavolej ho.

Vladimír Pozzo!

(Ticho)

Pozzo!

(Ticho)

Neodpovídá.

Estragon Spolu.

Vladimír a

Estragon Pozzo! Pozzo!

Vladimír Pohnul se.

Estragon Určitě se jmenuje Pozzo?

Vladimír *(úzkostlivě)* Pane Pozzo! Vrať se! My ti neublžíme!

(Ticho)

Estragon Co kdybychom to zkusili s jinými jmény?

Vladimír Bojím se, aby nebyl vážně raněn.

Estragon To by byla psina.

Vladimír Co by byla psina?

Estragon Zkusit to s jinými jmény, jedno za druhým. Uběhl by čas. Nakonec bychom určitě padli na to správné.

Vladimír Říkám ti, že se jmenuje Pozzo.

Estragon To poznáme. Uvidíme. *(Zamyslí se)* Ábele! Ábele!

Pozzo Pomóc!

Estragon Vidíš!

Vladimír Začínám toho mít dost.

Estragon Snad se druhý jmenuje Kain. *(Volá)* Kaine! Kaine!

Pozzo Pomóc!

Estragon To je celé lidstvo.

(Ticho)

Podívej se na ten mráček.

Vladimír *(zvedne oči)* Kde?

Estragon Tam nad hlavou.

Vladimír No a?

(Ticho)

Co je na něm tak zvláštního?

(Ticho)

Estragon Nechceš zas dělat něco jiného?

Vladimír Právě jsem ti to chtěl navrhnout.

Estragon Ale co?

Vladimír To je právě ono!

(Ticho)

Estragon Co kdybychom pro začátek vstali?

Vladimír Tak to zkusme.

(Vstávají)

Estragon Není to tak těžké.

Vladimír Když se chce, jde všechno.

Estragon A co teď?

Pozzo Pomóc!

Estragon Odejďme.

Vladimír Nemůžeme.

Estragon Proč?

Vladimír Čekáme na Godota.

Estragon Máš pravdu.

(Ticho)

Co dělat?

Pozzo Pomóc!

Vladimír Co kdybychom mu pomohli?

Estragon Co je třeba udělat?

Vladimír Chce vstát.

Estragon A co je?

Vladimír Chce, abychom mu pomohli vstát.

Estragon Dobrá, pomozme mu. Na co čekáme?

(Pomohou Pozzovi vstát a odstoupí. Pozzo znovu upadne)

Vladimír Potřebuje přidržet.

(Stejná hra. Pozzo zůstane stát mezi nimi, zavěšen na jejich krku)

Musí si znovu zvyknout na vzpřímenou polohu. (*Pozzovi*) Už to jde líp?

Pozzo Kdo jste?

Vladimír Vy nás nepoznáváte?

Pozzo Jsem slepý.

(*Ticho*)

Estragon Možná, že vidí jasně do budoucnosti.

Vladimír (*Pozzovi*) Odkdy?

Pozzo Míval jsem zrak velmi dobrý - ale jste přátelé?

Estragon (*se hlasitě směje*) Ptá se, jestli jsme přátelé.

Vladimír Ne, myslí jeho přátelé.

Estragon Nu a?

Vladimír Vždyť jsme mu pomohli.

Estragon No ovšem! Copak bychom mu pomohli, kdybychom nebyli jeho přátelé?

Vladimír Snad.

Estragon Jasně.

Vladimír Nehádejme se o to.

Pozzo Vy nejste banditi?

Estragon Banditi? Copak vypadáme jako banditi?

Vladimír No tak! Je slepý.

Estragon Hrome! To je pravda.

(*Ticho*)

Co povídá?

Pozzo Neopouštějte mě.

Vladimír O tom není řeč.

Estragon Prozatím.

Pozzo Kolik je hodin?

Estragon (*prohlíží nebe*) Vida...

Vladimír Sedm?... Osm?...

Estragon To záleží na roční době.

Pozzo Je večer?

(Ticho. Vladimír a Estragon hledí na západ)

Estragon Řekl bych, že stoupá.

Vladimír To není možné.

Estragon A co když svítá?

Vladimír Nemluv hlouposti. Tam je západ.

Estragon Jak to víš?

Pozzo *(s úzkostí)* Je už večer?

Vladimír Ostatně, ani se nepohnul.

Estragon Povídám, že už stoupá.

Pozzo Proč neodpovídáte?

Estragon Protože vám nechceme říct nějakou blbost.

Vladimír *(povzbudivě)* Je večer, pane, přišli jsme navečer. Můj přítel se pokouší vyvolat ve mně pochybnosti, a přiznám, chvíličku jsem byl na rozpacích. Ale ne nadarmo jsem prožil ten dlouhý den a mohu vás ubezpečit, že jeho program je takřka vyčerpán.

(Ticho)

Jak se vám jinak daří?

Estragon Jak dlouho se s ním budem ještě tahat? *(Napůl ho pustí, ale znovu ho uchopí, když vidí, že padá)* Nejsme karyatidy.

Vladimír Říkal jste, že jste kdysi míval dobrý zrak, jestli jsem dobře rozuměl?

Pozzo Ano - byl opravdu dobrý.

(Ticho)

Estragon *(podrážděně)* Objasnit! Objasnit!

Vladimír Nech ho na pokoji. Vidíš, že si právě vzpomíná na své štěstí.

(Ticho)

Memoria praeteritorum bonorum - musí to být trapné.

Pozzo Ano, opravdu dobrý.

Vladimír A to se vám stalo najednou?

Pozzo Opravdu dobrý.

Vladimír Ptám se, zda se vám to stalo najednou.

Pozzo Jednoho krásného dne jsem se probudil slepý jako osud.

(Ticho)

Občas si říkám, zda ještě nespím.

Vladimír Od kdy?

Pozzo Nevím.

Vladimír Ale ne dřív než od včerejška...

Pozzo Nevypávejte se. Slepci čas nevnímají.

(Ticho)

Věci času taky nevnímají.

Vladimír Tak vida, já bych přísahal, že naopak.

Estragon Jdu pryč.

Pozzo Kde to jsme?

Vladimír Nevím.

Pozzo Nejsme v tak zvaném Podlaží?

Vladimír Nevím.

Pozzo Jak to tu vypadá?

Vladimír *(hledí kolem sebe)* To nelze popsat. To nevypadá nijak. Nic tu není. Až na jeden strom.

Pozzo Tak to není Podlaží.

Estragon *(se ohýbá)* To je pěkná změna!

Pozzo Kde je můj sluha?

Vladimír Tamhle.

Pozzo Proč se neozve, když ho volám?

Vladimír Nevím. Vypadá jako by spal. Snad zemřel.

Pozzo Co se přesně stalo?

Estragon Přesně!

Vladimír Oba jste upadli.

Pozzo Podívejte se, není-li raněn.

Vladimír Nemůžem vás přece opustit.

Pozzo Nemusíte tam jít oba.

Vladimír (*Estragonovi*) Jdi ty.

Pozzo Ovšem, ať tam jde váš přítel. Je tak ošklivě cítit.

Vladimír Jdi ho vzbudit.

Estragon Po tom, co mi udělal? Jakživ ne.

Vladimír Vida, konečně si vzpomínáš, že ti něco udělal.

Estragon Vůbec na nic si nevzpomínám. Tys mi to řekl.

Vladimír To je pravda. (*Pozzovi*) Můj přítel se bojí.

Pozzo Nemá se čeho bát.

Vladimír (*Estragonovi*) A propos, kam se poděli ti lidé, které jsi viděl?

Estragon Nevím.

Vladimír Možná, že se někam schovali a teď nás špehují.

Estragon Taky.

Vladimír Možná, že se prostě jen zastavili.

Estragon Taky.

Vladimír Odpočinout.

Estragon Posilnit.

Vladimír Možná, že se vrátili odkud přišli.

Estragon Taky.

Vladimír Možná, že to byl přízrak.

Estragon Přelud.

Vladimír Halucinace.

Estragon Přelud.

Pozzo Na co čeká?

Vladimír (*Estragonovi*) Na co čekáš?

Estragon Na Godota.

Vladimír (*Pozzovi*) Řekl jsem vám, že se můj přítel bojí. Včera ho váš sluha napadl, a chtěl mu jenom osušit slzy.

Pozzo Ale s těmi lidmi se nesmí jednat slušně. Oni to nesnášejí.

Vladimír Co má tedy přesně udělat?

Pozzo Tak tedy ať napřed zatáhne za provaz, musí dát přirozeně pozor, aby ho neuškrtil. To hlavně působí, že zareaguje. Když ne, ať ho zkope co může do břicha nebo do obličeje.

Vladimír (*Estragonovi*) Vidiš, nemáš se čeho bát. Máš příležitost se i pomstít.

Estragon Co když se bude bránit?

Pozzo Ne, ne, on se nikdy nebrání.

Vladimír Skočím ti na pomoc.

Estragon Nepouštěj mě z očí. (*Jde k Luckymu*)

Vladimír Napřed zjistí, jestli je živ. Nemá cenu ho řezat, je-li mrtev.

Estragon (*se sklání k Luckymu*) Dýchá.

Vladimír Tak do toho.

(Estragon, náhle rozrušen, zahrnuje s vytím Luckyho kopanci. Ale uhodí se do nohy a s nářkem odkulhá pryč. Luckymu se vrací vědomí)

Estragon (*na jedné noze*) Vole jeden! (*Estragon si sedne a zkouší si zout botu. Ale brzy toho nechá, schoulí se do klubíčka s rukama na hlavě a s hlavou mezi stehny*)

Pozzo Co se stalo?

Vladimír Můj přítel se uhodil.

Pozzo A Lucky?

Vladimír Tak je to skutečně on?

Pozzo Co?

Vladimír Je to skutečně Lucky?

Pozzo Nerozumím?

Vladimír A vy jste Pozzo?

Pozzo Zajisté, že jsem Pozzo.

Vladimír Jako včera?
Pozzo Co včera?

Vladimír Viděli jsme se včera. *(Odmílčí se)* Nevzpomínáte?

Pozzo Nevzpomínám, že bych včera někoho potkal. Ale zítra taky nebudu vědět, že jsem někoho potkal dnes. Nepočítejte, že vás budu informovat. A pak, dost už toho. Vzhůru!

Vladimír Vedl jste ho na prodej do Saint-Sauveru. Mluvil jste s námi. On tančil. A přemýšlel. Viděl jste dobře.

Pozzo Jak si přejete. Pust'te mě, prosím.
(Vladimír ustoupí)
Vzhůru!

Vladimír Vstává.
(Lucky vstává a zvedá zavazadla)

Pozzo Tak to je dobře.

Vladimír Kam máte namířeno?

Pozzo O to se nestarám.

Vladimír Jak jste se změnil!
(Lucky obtížený zavazadly se dovleče před Pozza)

Pozzo Bič!
(Lucky odloží zavazadla a hledá bič. Když ho najde, podá jej Pozzovi a znovu uchopí zavazadla)
Provaz!
(Lucky odloží zavazadla, podá konec provazu Pozzovi do ruky a opět uchopí zavazadla)

Vladimír Co je v tom kufru?

Pozzo Písek. *(Zatáhne za provaz)* Vpřed!
(Lucky se pohne, Pozzo ho sleduje)

Vladimír Okamžik.

(Pozzo se zastaví. Provaz se napne, Lucky upadne a všechno pustí. Pozzo klopýtne, včas pustí provaz a vrávorá na místě. Vladimír ho podepře)

Pozzo Co se děje?

Vladimír Upadl.

Pozzo Rychle ho postavte, než usne.

Vladimír Neupadnete, když vás pustím?

Pozzo Myslím, že ne.

(Vladimír kopne Luckyho)

Vladimír Vzhůru! Čuně!

(Lucky se zvedne a sebere zavazadla)

Už je vzhůru.

Pozzo *(nastaví ruku)* Provaz!

(Lucky odloží zavazadla, vloží konec provazu Pozzovi do ruky a uchopí zavazadla)

Vladimír Nechoďte ještě.

Pozzo Odcházím.

Vladimír Co děláte, když upadnete daleko od jakékoli pomoci?

Pozzo Počkáme, dokud nemůžeme vstát. Pak jdeme dál.

Vladimír Poručte mu, aby zazpíval, než odejdete.

Pozzo Komu?

Vladimír Luckymu.

Pozzo Zazpíval?

Vladimír Nebo přemýšlel. Anebo recitoval.

Pozzo Vždyť je němý.

Vladimír Némý!

Pozzo Naprosto. Nemůže ani sténat.

Vladimír Némý! Od kdy?

Pozzo *(náhle zuřivě)* Copak mě nepřestanete otravovat svými historkami o čase? To je k zbláznění! Kdy! Kdy! Jednoho dne, to vám nestačí, jednoho dne, který byl jako všechny jiné, oněměl, jednoho dne jsem oslepl, jednoho dne ohluchnem, jednoho

dne jsme se narodili, jednoho dne zemřem, ten samý den, ten samý okamžik, to vám nestačí? *(Vážněji)* Ony rodí rozkročmo nad hrobem, den zazáří na okamžik, pak je opět noc. *(Zatáhne za provaz)* Vpřed!

(Odcházejí. Vladimír je provází až na hranice scény, potom sleduje, jak se vzdalují. Hluk pádu zdůrazněný Vladimírovou mimikou oznamuje, že upadli znovu. Ticho. Vladimír přistoupí k spícímu Estragonovi, chvíli ho pozoruje a pak ho probudí)

Estragon *(po velmi vzrušených gestech a nesouvislých slovech)* Proč mě nikdy nenecháš spát?

Vladimír Cítil jsem se osamělý.

Estragon Zdálo se mi, že jsem byl šťastný.

Vladimír To zkrátilo čas.

Estragon Zdálo se mi, že...

Vladimír Buď zticha!

(Ticho)

Zajímalo by mě, zda je opravdu slepý.

Estragon Kdo?

Vladimír Tvrdil by skutečný slepec, že nevnímá čas?

Estragon Kdo?

Vladimír Pozzo.

Estragon On je slepý?

Vladimír Tvrdil to.

Estragon No a?

Vladimír Zdálo se mi, že nás viděl.

Estragon To se ti jen zdálo.

(Ticho)

Pojďme odtud. Nemůžem. To je pravda.

(Ticho)

Víš určitě, že to nebyl on?

Vladimír Kdo?

Estragon Godot.

Vladimír Ale kdo?

Estragon Pozzo.

Vladimír Ale ne! Ale ne!

(Ticho)

Ale ne!

Estragon Já přece jen vstanu. *(Namáhavě vstává)* Au!

Vladimír Už nevím, co si myslet.

Estragon Mé nohy. *(Sedne si a zkouší se zout)* Pomoz mi!

Vladimír Spal jsem, zatímco jiní trpěli? Spím snad v tuto chvíli? Co řeknu o tomto dni zítra, až budu myslet, že jsem se probudil? Že jsem čekal na tomto místě se svým přítelem Estragonem až do setmění na Godota? Že přišel Pozzo se svým soumarem a že s námi mluvil? Ovšem. Ale co z toho všeho bude pravda?

(Estragon po marné námaze s botama usne. Vladimír ho pozoruje)

On nebude vědět o ničem. Bude mluvit o kopancích, které dostal, a já mu dám mrkev. *(Ticho)* Rozkročmo nad hrobem se těžko rodí. Na dně jámy blouznivý hrobník nasazuje svá pouta. Je čas stárnout. Vzduch je plný našich výkřiků. *(Naslouchá)* Ale zvyk zmůže mnoho. *(Hledí na Estragona)* Mě taky kdosi pozoruje a říká: spí, neví, že spí. *(Ticho)* Dál nemohu. *(Ticho)* Co jsem to říkal? *(Chodí pobouřeně sem a tam, zastaví se u levé kulisy a zahledí se do dálky)*

(Vpravo vejde Chlapec, který tu byl včera. Zastaví se a čeká)

Chlapec Pane...

(Vladimír se obrátí)

Pane Alberte...

Vladimír Začněme znovu. *(Ticho. Chlapci)* Ty mě nepoznáváš?

Chlapec Ne, pane.

Vladimír Nebyl jsi tady včera?

Chlapec Ne, pane.

Vladimír Jsi tady dnes poprvé?

Chlapec Ano, pane.

(Ticho)

Vladimír Na příkaz pana Godota?

Chlapec Ano, pane.

Vladimír Dnes večer nepřijde.

Chlapec Ne, pane.

Vladimír Ale přijde zítra.

Chlapec Ano, pane.

Vladimír Určitě.

Chlapec Ano, pane.

(Ticho)

Vladimír Nepotkal jsi někoho?

Chlapec Ne, pane.

Vladimír Dva jiné... (*váhá*) ... lidi.

Chlapec Neviděl jsem nikoho, pane.

(Ticho)

Vladimír Co dělá pan Godot?

(Ticho)

Slyšíš?

Chlapec Ano, pane.

Vladimír No a?

Chlapec Nedělá nic, pane.

(Ticho)

Vladimír Jak se daří tvému bratrovi?

Chlapec Je nemocen, pane.

Vladimír Snad tady byl včera on.

Chlapec Nevím, pane.

(Ticho)

Vladimír Má pan Godot plnovous?

Chlapec Ano, pane.

Vladimír Světly nebo... (*váhá*) ... černý?

Chlapec (*váhá*) Myslím, že bílý, pane.

(Ticho)

Vladimír Milosrdenství!

(Ticho)

Chlapec Co mám vyřídit panu Godotovi, pane?

Vladimír Řekni mu... (*odmlčí se*) ... řekni mu, žes mě viděl... (*zamyslí se*) ... žes mě viděl.

(Ticho. Vladimír postoupí, Chlapec couvne, Vladimír se zastaví, Chlapec se zastaví)

Pověz, jsi si skutečně jist, že mě vidíš a neřekneš mi zítra, žes mě nikdy nespátřil?

(Ticho. Vladimír náhle vyrazí a Chlapec prchne jako střela. Ticho. Slunce zapadá, měsíc vychází. Vladimír zůstane bez hnutí. Estragon se probudí, zuje boty, vezme je do rukou, vstane, postaví je na kraj rampy, jde k Vladimírovi a pozoruje ho)

Estragon Co je tí?

Vladimír Mně nic.

Estragon Jdu pryč.

Vladimír Já taky.

(Ticho)

Estragon Spal jsem dlouho?

Vladimír Nevím.

(Ticho)

Estragon Kam půjdem?

Vladimír Kousek.

Estragon Ano, ano, odejděme někam daleko!

Vladimír Nemůžem.

Estragon Proč?

Vladimír Musíme zítra zpátky.

Estragon Proč?

Vladimír Čekat na Godota.

Estragon Máš pravdu. *(Ticho)* Nepřišel?

Vladimír Ne.

Estragon A teď už je moc pozdě.

Vladimír Ano, už je noc.

Estragon A kdybychom to nechali plavat?

(Ticho)
Kdybychom to nechali plavat?

Vladimír Potrestal by nás. *(Ticho. Zahledí se na strom)* Jen strom žije.

Estragon *(zahleděný na strom)* Co je to?

Vladimír Strom.

Estragon Nojo, ale jaký druh?

Vladimír Nevím. Vrba.

Estragon Pojď se podívat.

(Táhne Vladimíra ke stromu. Zůstanou před ním nehybní)

Co kdybychom se oběsili?

Vladimír Na čem?

Estragon Nemáš kousek provazu?

Vladimír Ne.

Estragon Tak tedy nemůžem.

Vladimír Pojďme pryč.

Estragon Počkej, já mám pásek.

Vladimír Ten je příliš krátký.

Estragon Zatáhneš mě za nohy.

Vladimír A kdo zatáhne mě?

Estragon To je pravda.

Vladimír Ať je to jak chce, ukaž.

(Estragon odváže provaz, který přidržuje jeho kalhoty. Příliš volné kalhoty spadnou Estragonovi na kotníky. Prohlížejí provaz)

V nejhorším případě by byl dobrý. Ale je pevný?

Estragon Uvidíme. Tu máš.

(Každý uchopí jeden konec provazu a táhnou. Provaz se přetrhne. Málem upadnou)

Vladimír Nestojí za nic.

(Ticho)

Estragon Říkáš, že musíme zítra zpátky?

Vladimír Ano.

Estragon Tak si seženem pořádný provaz.

Vladimír To je ono.

(Ticho)

Estragon Didi.

Vladimír Ano.

Estragon Já už nemohu takhle pokračovat.

Vladimír To říkáš jen tak.

Estragon Co kdybychom se rozešli? Snad by to šlo líp.

Vladimír Zítra se oběsíme. *(Ticho)* Když nepřijde Godot.

Estragon A když přijde?

Vladimír Budem spaseni.

(Vladimír si sundá klobouk, vlastně klobouk Luckyho, pohlédne dovnitř, zajede tam rukou, vyklepe jej a opět nasadí)

Estragon Tak jdem?

Vladimír Natáhni si kalhoty.

Estragon Co?

Vladimír Natáhni si kalhoty.

Estragon Abych si stáhl kalhoty?

Vladimír NA-táhni si kalhoty.

Estragon Pravda. *(Natáhne si kalhoty. Ticho)*

Vladimír Tak jdem?

Estragon Jdem!

(Zůstanou nehybní)

O P O N A